

บทที่ ๒

ประวัติ ผลงานและแนวการเขียนนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม

๒.๑ ประวัติและผลงานของ ปิยะพร ศักดิ์เกษม

ปิยะพร ศักดิ์เกษมเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ผลงานของปิยะพรได้รับการยอมรับว่ามีคุณภาพ และนำเสนอประเด็นที่เป็นประโยชน์จรรโลงใจผู้อ่าน นอกจากนี้ปิยะพรยังเป็นผู้เชื่อมโยงความคิด ความสนใจและมุมมองของปิยะพรที่มีต่อเรื่องต่างๆ ลงในนวนิยายอย่างแนบเนียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอประวัติ ผลงานและแนวการเขียนของปิยะพรบางประการ เพื่อให้เข้าใจผลงานของปิยะพรกระจ่างชัดเจนนยิ่งขึ้น

๒.๑.๑ ประวัติของปิยะพร ศักดิ์เกษม

ปิยะพร ศักดิ์เกษม เป็นนามปากกาของ นางนันทพร ศานติเกษม (สกุลเดิม สุนทรส) เป็นชาวจังหวัดชลบุรี มีบรรพบุรุษเป็นชาวจีนที่ตั้งรกรากทำการค้า ทำกิจการประมงและเป็นนายอากรอยู่ที่จังหวัดชลบุรีตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ ๕ ดังที่ปิยะพร ศักดิ์เกษมได้กล่าวถึงประวัติของบรรพบุรุษของตนเองไว้ในการให้สัมภาษณ์กับนิตยสาร All magazine ดังนี้

นอกจากจะทำกิจการประมง คุณทวดท่านเป็นนายอากรด้วย (ในสมัยรัชกาลที่ ๕) โดยเป็นคนประมูลเก็บภาษี ต่อมาท่านได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น หลวงอำนาจจินนิกร (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๙ : ๓๗)

ในปัจจุบันปิยะพร ศักดิ์เกษม ยังคงพักอาศัยอยู่ในบ้านเรือนไทยซึ่งเป็นบ้านหลังเก่าของบรรพบุรุษซึ่งสร้างมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ อยู่ที่ซอยกลบ้อมค่าย อ.เมือง จ.ชลบุรี

ปิยะพร ศักดิ์เกษมได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนอนุบาลชลบุรี จากนั้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เข้าศึกษาระดับมัธยมที่โรงเรียนแมรีอิมมาคูเลตคอนแวนต์และได้ย้ายไปที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร เมื่อจบชั้นมัธยมได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศึกษาจนจบหลักสูตรได้รับปริญญาครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกศิลปศึกษา และเข้าทำงานเป็นครูในโรงเรียนชลบุรีสุขบท

ปิยะพร ศักดิ์เกษมสนใจงานศิลปะไม่ว่าจะเป็นด้านจิตรกรรม ด้านดนตรี วรรณกรรม หรือแม้กระทั่งภาพยนตร์ จะเห็นได้จากนวนิยายหลายเรื่องมีการแทรกทรรศนะของปิยะพรเกี่ยวกับงานศิลปะอยู่ด้วย ปิยะพร ได้ให้สัมภาษณ์นิตยสารเล่มหนึ่งเกี่ยวกับความสนใจศิลปะด้านดนตรีและภาพยนตร์ไว้ดังนี้

ดูหนัง...ดูทั้งที่โรงภาพยนตร์ ทางเคเบิลทีวีและ vdo vcd
เรื่องที่ชอบก็ยังคงดูซ้ำได้อีกนะคะ ชอบมากหลายเรื่อง หารที่สุดไม่เจอ
เดอะ ไชเลนซ์ ออฟ เดอะ แลมป์, จีซัส โครสต์ ซุปเปอร์ สตาร์, สลิป
เลส อิน ซีเอทเทิล ฯลฯ

ฟังเพลง...ชอบฟังเพลงเก่า ๆ ค่ะ ชอบบีทเทิล ชอบอีเกิ้ล
นักร้องนักกีตาร์และนักแต่งเพลงในดวงใจก็ อีริก แคลปตัน (ปิยะพร
ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๓ : ๑๙)

ส่วนในด้านวรรณกรรมปิยะพร ศักดิ์เกษมมีพื้นฐานความสนใจวรรณกรรมมาจากบิดา
ซึ่งเป็นบัณฑิตจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นผู้สนับสนุนให้รักการอ่าน
และมีมารดาเป็นผู้ช่วยเหลือให้ความรู้เพิ่มเติมประกอบการอ่านหนังสือ เนื่องจากเป็นผู้ที่อ่าน
หนังสือมาก อ่านได้หลากหลายประเภททำให้ปิยะพรอยากทดลองเขียนหนังสือ ดังที่ได้กล่าวไว้ใน
ในบทสัมภาษณ์ในนิตยสารเล่มหนึ่งดังนี้

การเป็นนักเขียนของดิฉันเริ่มต้นมาจากการเป็นนักอ่านมา
ตั้งแต่วัยเด็ก อ่านได้ทุกประเภท นิทาน นิยาย วรรณคดี สารคดี อ่าน
แบบไม่เลือกประเภททั้งนิยายรัก ไปจนกระทั่งถึงเรื่องหนัก ๆ อย่างโค
ทาน คนขี้เสื่อ และเมื่ออ่านแล้วก็เป็นคนมีจินตนาการมากจนทำให้คิด
ต่อ เกิดทั้งความคิดและเรื่องราวใหม่ ๆ ขึ้นในใจ ทำให้อยากเล่าอยาก
ถ่ายทอดเรื่องที่เกิดขึ้นในใจนี้ด้วยการเขียน (ปิยะพร ศักดิ์เกษม,
๒๕๔๙ : ๓๐)

จากความสนใจในการอ่านทำให้ปิยะพรมีแรงบันดาลใจที่จะสร้างสรรค์งานเขียนขึ้น ซึ่งมี
จุดเริ่มต้นมาจากการเริ่มเขียนบทกวีตั้งแต่ในสมัยเรียนโดยได้ตีพิมพ์เรื่องสั้น ๑ เรื่อง ลงพิมพ์ใน
คอลัมน์ "น้องใหม่ที่รัก" ซึ่งปิยะพรจำไม่ได้แน่นอนนักว่าลงพิมพ์ในนิตยสารคุณหญิง(ยุคแรก)
หรือกุลสตรี

เมื่อเรียนจบปิยะพรก็ได้ทดลองเขียนเรื่องสั้นส่งไปลงนิตยสารต่างๆที่มีชื่อเสียงเป็นที่
รู้จัก เช่น นิตยสารขวัญเรือน ดิฉัน สกุลไทย และได้รับคัดเลือกให้ลงพิมพ์เรื่องมาตั้งแต่ปี พ.ศ.
๒๕๒๒ ซึ่งเรื่องสั้นเหล่านั้นก็ได้รับการตอบรับจากผู้อ่านนิตยสารเป็นอย่างดีปิยะพรได้ให้
สัมภาษณ์ว่า

ประมาณปี ๒๕๒๒-๒๕๒๓ บรรณาธิการนิตยสารสกุลไทย
เปิดเรื่องสั้นขนาดยาว ๑๘ หน้ากระดาษจบ มันพอดีกับสิ่งที่คิด ก็

เขียนส่งไป ประมาณปี ๒๕๒๓ ส่งไปสามเรื่องก็ได้ลงทั้งสามเรื่องเลย
(ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๑ : ๒๐)

ภายหลังเรื่องสั้นทั้งหมดนี้ได้นำมารวมเล่มร่วมกับเรื่องสั้นเรื่องอื่นๆที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา
ระหว่างการเขียนนวนิยาย โดยใช้ชื่อว่า แสงตะวันในสายหมอก

จนกระทั่งเมื่อจบการศึกษาและแต่งงานมีครอบครัวมั่นคงปิยะพรจึงเริ่มสร้างสรรค์
วรรณกรรมอย่างจริงจัง โดยใช้นามปากกาว่า **ปิยะพร ศักดิ์เกษม** โดยมีที่มาจากชื่อนามสกุล
ของสามีและชื่อจริงของตนเองมารวมกัน และในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ นิตยสารสกุลไทยได้เปิดรับ
นวนิยายขนาด ๓๐ ตอนจบของนักเขียนหน้าใหม่ ปิยะพร ศักดิ์เกษมจึงเขียนนวนิยายเรื่องแรก
คือ ตะวันทอแสง ซึ่งใช้เวลาเขียนนวนิยายเรื่องนี้ถึง ๒ ปี เนื่องจากงานประจำคืออาชีพครูมี
หน้าที่ต้องรับผิดชอบมาก ดังที่ปรากฏในบทสัมภาษณ์ในนิตยสารว่า

“เขียนได้ที่ละเรื่อง ปีที่แล้วเขียนที่ละสองเรื่องหนักมาก
เหนื่อยมากและสอนมากด้วย” (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๑ : ๔๕)

จนกระทั่งในปัจจุบันแม้ว่าปิยะพรได้ลาออกจากราชการ และเขียนหนังสือเพียงอย่าง
เดียวแล้ว แต่ก็ยังคงผลิตนวนิยายปีละเรื่อง เนื่องจากปิยะพรเห็นว่า “เป็นปริมาณที่พอดีแล้ว
เธอว่า ไม่ต้องการทำให้ผู้อ่านผิดหวังกับนวนิยายที่เขียน เธอจึงเน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ”
(ปิยะพร, ๒๕๔๑ : ๕๗)

จะเห็นได้ว่าปิยะพรมีจุดเริ่มต้นในการเป็นนักเขียนมาจากความรักและความสนใจใน
วรรณกรรม และความรักในวรรณกรรมนี้เป็นแรงผลักดันให้เกิดนวนิยายเรื่องแรก และเมื่อ
ประสบความสำเร็จเป็นอันมากจึงได้ก่อกำเนิดนวนิยายอื่นๆตามมาอย่างสม่ำเสมอจนถึงปัจจุบัน
โดยผลงานที่สร้างชื่อและทำให้ปิยะพร ศักดิ์เกษมเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางทั้งในหมู่ผู้อ่าน
นวนิยายและคนทั่วไปในสังคมคือนวนิยายเรื่อง รากนครา ซึ่งเป็นนวนิยายที่เข้ารอบสุดท้ายใน
การประกวดวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งอาเซียนหรือซีไรท์ (S.E.A. WRITE AWARD) ในปี พ.ศ.
๒๕๔๓ และรางวัลแห่งความภาคภูมิใจของปิยะพรในฐานะที่เป็นผู้เผยแพร่ผลงานด้าน
วัฒนธรรมท้องถิ่นบ้านเกิดของตน คือ รางวัลผู้มีผลงานดีเด่นด้านวัฒนธรรมของจังหวัดชลบุรี
ซึ่งปิยะพรได้รับหลังจากสร้างสรรค์นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับจังหวัดชลบุรีหลายเรื่องด้วยกัน

๒.๑.๒ ผลงานของปิยะพร ศักดิ์เกษม

ปิยะพร ศักดิ์เกษมเริ่มต้นสร้างงานเขียนจากความสนใจในวรรณกรรมและรักในการอ่าน
ดังที่ได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการสร้างผลงานซึ่งเกิดจากความสนใจส่วนตัวทั้งที่ไม่ได้มีพื้นฐาน
เกี่ยวกับการเขียนหรือได้เรียนวิชาเกี่ยวกับวรรณกรรมใดๆมาก่อน

ดิฉันเริ่มต้นอย่างคนนอกแท้จริง...เนื่องจากไม่ได้เรียน
เกี่ยวกับการเขียน เป็นเพียงนักอ่านที่รักการเขียนคนหนึ่งเท่านั้น
 มีหน้าซ้ำยังไม่เคยเข้ารับฟังการสัมมนาอบรมด้านวรรณกรรม ไม่มี
 เพื่อนไม่มีรุ่นพี่รุ่นน้องคนไหนอยู่ในวงการหนังสือ ไม่มีใครช่วยแนะนำ
 ไม่ว่าจะเป็นวิธีการเขียนหรือขั้นตอนการส่งเรื่อง (ปิยะพร ศักดิ์เกษม
 [ออนไลน์], ๒๕๔๕)

จากการที่ปิยะพรเป็นผู้อ่านหนังสือหลากหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งชอบอ่านหนังสือนวนิยาย จึงมีนักเขียนของไทยสองท่านที่ปิยะพรให้ความสนใจยึดถือเป็นแบบอย่างในการเขียนนวนิยายคือ กฤษณา อโศกสินและทมยันตี โดยปิยะพรได้ยกย่องให้นักเขียนทั้งสองท่านเป็นครูในด้านวรรณกรรมของตน เมื่อปิยะพรเขียนนวนิยายขึ้นจึงมีผู้วิจารณ์ว่า นวนิยายของปิยะพรนั้นมีความคล้ายคลึงกับแนวการเขียนของนักเขียนทั้งสองท่าน ดังที่ นางสุภัทรา สวัสดิรักษา บรรณาธิการนิตยสารสกุลไทย ได้กล่าวถึงประวัติและลักษณะงานเขียนของปิยะพรไว้ดังนี้

ผลงานนวนิยายของนักเขียนหญิงไทยทั้งของ กฤษณา อโศก
สิน และทมยันตี อยู่ในความสนใจของเธอมายาวนาน เธอบอกว่า “ทั้ง
สองคนเป็นครูในเรื่องของการเขียนนวนิยาย ทมยันตีชอบหลายเรื่อง
ตอนเด็กๆก็อ่าน คู่กรรม คิดว่าคู่กรรมเหมือนบทเริ่มต้นของการอ่าน”
 (แสงตะวัน, ๒๕๔๓ : ๓๖)

งานเขียนของปิยะพรในยุคแรกเป็นเรื่องสั้นซึ่งได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่กำลังศึกษา และได้นำมาตีพิมพ์รวมเล่มในภายหลังโดยใช้ชื่อว่า แสงตะวันในสายหมอก แต่งานเขียนที่สร้างชื่อให้ปิยะพร ทำให้เป็นที่รู้จักในวงการวรรณกรรมเป็นที่กว้างขวางคือ นวนิยายที่มีชื่อเสียงมาจากการตีพิมพ์เป็นตอนลงในนิตยสารสกุลไทย

ในการเริ่มต้นเขียนนวนิยายนี้ ปิยะพรเขียนนวนิยายเรื่อง ตะวันทอแสง เสร็จสมบูรณ์แล้วส่งนวนิยายไปที่นิตยสารสกุลไทย จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ปิยะพร ศักดิ์เกษมก็ได้รับจดหมายจากคุณสุภัทรา สวัสดิรักษา บรรณาธิการนิตยสารสกุลไทยซึ่งมีเนื้อความตอบรับให้ตีพิมพ์นวนิยายเรื่อง ตะวันทอแสง ลงในนิตยสารสกุลไทยเป็นตอนๆ และภายหลังนวนิยายนั้นก็ได้นำมาพิมพ์รวมเล่ม

จากการได้นำนวนิยายเรื่องแรกนี้ลงตีพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทยเป็นจุดเริ่มต้นให้มีนวนิยายเรื่องอื่นๆต่อมา จนกระทั่งในปัจจุบัน ปิยะพร ศักดิ์เกษม มีนวนิยายที่เขียนขึ้นปีละเรื่องทั้งสิ้น ๑๔ เรื่องคือ

๑. ตะวันทอแสง	พ.ศ. ๒๕๓๔
๒. ระเบิดดาว	พ.ศ. ๒๕๓๕
๓. ทรายสีเพลิง	พ.ศ. ๒๕๓๖
๔. ไตรัมไม้เลื้อย	พ.ศ. ๒๕๓๗
๕. ดอกไม้ในป่าหนาว	พ.ศ. ๒๕๓๗
๖. กิ่งไฟใบรัก	พ.ศ. ๒๕๓๘
๗. เรือนศิรา	พ.ศ. ๒๕๓๙
๘. รากนครา	พ.ศ. ๒๕๔๐
๙. ทางสายธาร	พ.ศ. ๒๕๔๑
๑๐. ใต้เงาตะวัน	พ.ศ. ๒๕๔๒
๑๑. สุดสมรภูมิ	พ.ศ. ๒๕๔๒
๑๒. ในบ่วงมนตรา	พ.ศ. ๒๕๔๓
๑๓. บัลลังก์แสงเดือน	พ.ศ. ๒๕๔๔
๑๔. ลับแลลายเมฆ	พ.ศ. ๒๕๔๕
๑๕. บ้านร้อยดอกไม้	พ.ศ. ๒๕๔๖
๑๖. ในวาระวัน	พ.ศ. ๒๕๔๘
๑๗. วาวพลอย	พ.ศ. ๒๕๔๙
๑๘. สะพานแสงคำ	พ.ศ. ๒๕๕๐
๑๙. ตะวันเบิกฟ้า	พ.ศ. ๒๕๕๐

นวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมนี้เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาสร้างสรรค์ และมีการจัดองค์ประกอบต่างๆ ในเนื้อหาเป็นอย่างดี ผลงานนวนิยายของปิยะพรนั้นจึงมีคุณค่าทำให้มีผู้วิจารณ์และชื่นชมผลงานประเภทนวนิยายนี้เป็นอันมาก ไม่ว่าจะเป็นในด้านของเนื้อหาตั้งที่เทวทัต ได้กล่าวชื่นชมผลงานเรื่องหนึ่งของปิยะพรที่แสดงให้เห็นถึงการผูกเรื่องที่มีความละเอียดรอบคอบซึ่งทำให้นวนิยายมีเนื้อหาที่สมจริงสร้างความตื่นเต้นเร้าใจให้กับผู้อ่านไว้ในบทความว่า

ใต้เงาตะวัน เป็นนวนิยายที่อ่านสนุกมาก และมีเหลี่ยมมีมุมให้ค้นหาขบคิดได้ไม่น้อยในรายละเอียดด้วยการผูกปมในลักษณะของนวนิยายสืบสวนสอบสวน ที่มีความซับซ้อนผูกร้อยในเรื่องสูงมาก และผู้เขียนก็ใส่ใจในรายละเอียดทุกกระเปาะนี้ว(เทวทัต, ๒๕๔๓ : ๓๒)

นอกจากนี้ปิยะพร ศักดิ์เกษมยังได้รับคำชมเชยจากนักวิจารณ์หลายสถาบันในด้านการใช้ภาษาซึ่งมีลักษณะที่งดงามเฉพาะตัว ดังที่ พวงแก้ว ลภีรัตนกุล ได้วิจารณ์เรื่องการใช้ภาษาของปิยะพรในนวนิยายเรื่อง ดอกไม้ในป่าหนาว ไว้ในนิตยสารสกุลไทย ดังนี้

...อีกสิ่งหนึ่งที่น่าจะนับเป็นคุณสมบัติที่สำคัญคือภาษา ปิยะพร ศักดิ์เกษม เป็นนักเขียนรุ่นใหม่ที่น่าสนใจภาษาที่มีเอกลักษณ์ของตนเอง เธอกล้าที่จะนำเอาถ้อยคำที่ไม่เคยปรากฏอยู่คู่กันมาผูกเข้าด้วยกันเพื่อเน้นภาพหรือสื่ออารมณ์ให้ชัดเจนขึ้น...สำนวนภาษาดังกล่าวจะเห็นว่า ปิยะพร มีฝีมือและชั้นเชิงในทางภาษาแพรวพราวทีเดียว... (พวงแก้ว ลภีรัตนกุล, ๒๕๓๙ : ๔๐)

นอกจากนี้ยังมีผู้ชื่นชมในเรื่องการใส่ใจรายละเอียดอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการสร้างฉากเพื่อก่อให้เกิดความสมจริง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างตัวละครที่มีความเกี่ยวโยงกันในทุกเรื่องซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้งานของปิยะพร ศักดิ์เกษมมีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ ดังที่ ศรีธัญญา กล่าวถึงการเชื่อมโยงตัวละครในนวนิยายไว้ในนิตยสารสกุลไทยว่า

“นวนิยาย...ยังสามารถผูกโยงกันได้หมด กระทั่งต้องวาด “แฟมิลี่ทรี” หรือผังสายตระกูลของครอบครัวตัวละครเอาไว้ด้วย”
(ศรีธัญญา, ๒๕๔๙ : ๓๔)

จากการสร้างสรรค์นวนิยายที่ดีมีคุณภาพดังที่ได้รับคำยกย่องข้างต้น ปิยะพร ศักดิ์เกษมจึงได้รับรางวัลจากสถาบันต่างๆมากมาย โดยได้รับรางวัลแรกคือรางวัลจากคณะกรรมการหนังสือแห่งชาติ ซึ่งเป็นรางวัลใหญ่ระดับชาติ และได้รับรางวัลนี้หลังจากสร้างสรรค์นวนิยายเรื่องที่ ๓ คือเรื่องทรายสีเพลิง ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ถือว่าปิยะพรประสบความสำเร็จในฐานะนักเขียนอย่างรวดเร็วเป็นอย่างมาก และทำให้ปิยะพรเป็นนักเขียนที่ได้รับความสนใจมาก หลังจากนั้นปิยะพรก็ได้รับรางวัลจากการประกวดวรรณกรรมอีกหลายรางวัล ซึ่งรางวัลที่โดดเด่นมากที่สุดคือ นวนิยายเรื่อง ใต้เงาตะวัน ได้รับรางวัลดีเด่นประเภทนวนิยายจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เนื่องจากปิยะพรได้รับรางวัลจากหลากหลายสถาบันผู้วิจัยจึงได้รวบรวมรายละเอียดผลงานที่ได้รับรางวัลของปิยะพรไว้ดังนี้

๑.รางวัลจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

- ๑) ทรายสีเพลิง ได้รับรางวัลชมเชยประเภทนวนิยาย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๗
- ๒) รากนครา ได้รับรางวัลชมเชยประเภทนวนิยาย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๑
- ๓) ใต้เงาตะวัน ได้รับรางวัลดีเด่นประเภทนวนิยาย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓

- ๔) บัลลังก์แสงเดือน ได้รับรางวัลชมเชยประเภทนวนิยาย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕
- ๕) ลับแลลายเมฆ ได้รับรางวัลชมเชยประเภทนวนิยาย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๖
- ๖) ในวาระวัน ได้รับรางวัลชมเชยประเภทนวนิยาย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๙

๒. รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งอาเซียน (S.E.A. WRITE AWARD)

- ๑) รากนครา ได้รับการคัดเลือกเข้ารอบสุดท้าย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓ พร้อมกับนวนิยายอีกจำนวน ๕ เรื่อง

๓. รางวัลจากโครงการประกวดหนังสือดีเด่น 7 Book Awards

- ๑) บัลลังก์แสงเดือน ได้รับรางวัลชมเชย จากโครงการประกวดหนังสือดีเด่น 7 Book Awards ครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๔๗
- ๒) ลับแลลายเมฆ ได้รับรางวัลนวนิยายดีเด่น จากโครงการประกวดหนังสือดีเด่น 7 Book Awards ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๙

นอกจากนี้นวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม ได้รับความสนใจจนกระทั่งนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ จำนวน ๗ เรื่อง ได้แก่ ตะวันทอแสง ทรายสีเพลิง ดอกไม้ในป่าหนาว ใต้ร่มไม้เลื้อย เรือนศิรา รากนครา และบ้านร้อยดอกไม้

จากการที่ปิยะพร ศักดิ์เกษม ได้รับรางวัลจากการประกวดวรรณกรรมหลายรายการ มีการตีพิมพ์รวมเล่มหลายครั้ง และนวนิยายได้ถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจำนวนหลายเรื่องด้วยกัน ทำให้เห็นได้ว่าปิยะพร ศักดิ์เกษม เป็นนักเขียนที่มีคุณภาพ ประกอบกับปิยะพรได้นำเสนอนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดชลบุรีหลายเรื่อง เช่น ตะวันเบิกฟ้า ระเบิดดาว เป็นต้น โดยเฉพาะเรื่อง ในวาระวัน ที่นำเสนอวัฒนธรรมท้องถิ่นของชลบุรีโดยตรง ทำให้ศูนย์วัฒนธรรมของจังหวัดชลบุรียกย่องให้ปิยะพร ศักดิ์เกษม เป็นผู้มีความดีเด่นด้านวัฒนธรรมของจังหวัดชลบุรี แสดงให้เห็นความสามารถของปิยะพรที่โดดเด่นได้เป็นอย่างดี

๒.๒ แนวเนื้อเรื่องของนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม

นวนิยายส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากความต้องการที่จะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้และประสบการณ์ของนักเขียน นวนิยายแต่ละเรื่องจึงมีความสัมพันธ์กับนักเขียนในแง่มุมมองต่างๆ เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นการศึกษาแนวทางในการสร้างนวนิยายของนักเขียนแต่ละคนจะช่วยทำความเข้าใจความคิดของนักเขียนแต่ละคนได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาพบว่าปิยะพร ศักดิ์เกษม ทั้งหมด ๑๙ เรื่องมีแนวทางในการสร้างนวนิยายหลายแนว ทั้งนวนิยายรัก นวนิยายชีวิตครอบครัว นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายชีวิตโลดโผนและนวนิยายสะท้อนสังคม ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแบ่งประเภทของนวนิยายตามเนื้อเรื่องของสุพรรณิ วราทร และวนิดา บำรุงไทย (อ้างถึงใน นิชนันท์ พานิชพงษ์, ๒๕๔๗ : ๓ - ๔) ในการแบ่งนวนิยายออกเป็นกลุ่มเพื่อศึกษาลักษณะการสร้างนวนิยายของปิยะพรดังนี้

๒.๒.๑ นวนิยายรัก หมายถึงนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรักระหว่างชายหญิง นวนิยายเกี่ยวกับความรักนี้นับว่ามีจำนวนมากที่สุดในบรรดานวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม พบว่ามีทั้งหมด ๗ เรื่อง ได้แก่ ตะวันทอแสง ระเบิดดาว ไตรัมไม้เลื้อย กิ่งไม้ใบรัก เรือนศิรา ได้เงาตะวัน และบ้านร้อยดอกไม้

จากจำนวนนวนิยายรักทั้งหมดจะเห็นได้ว่าปิยะพรให้ความสนใจเรื่องความรักเป็นอันมาก ปิยะพรได้ให้สัมภาษณ์ต่อนิตยสารสกุลไทยถึงทัศนคติเกี่ยวกับนวนิยายรักโดยชี้ให้เห็นว่านวนิยายรักมีคุณค่าและมีประโยชน์ หากได้พิจารณาถึงแก่นแท้ของเรื่องจะพบว่าไม่ควรตั้งแง่รังเกียจหรือดูถูกนวนิยายรักแม้แต่น้อย ดังที่ปิยะพรได้กล่าวไว้ว่า

...ถ้าคุณอ่านแล้วสามารถค้นหาได้ คุณก็จะได้สิ่งที่ลึกซึ้งมากกว่านั้น สิ่งซึ่งซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัด จริง ๆ แล้วสังคมเราก็มีพื้นฐานมาจากครอบครัว บางคนเห็นว่าเป็นนิยายรักแล้วก็รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ความรักไม่ใช่สิ่งที่น่ารังเกียจเลย ความรักอย่างหนุ่มสาว มันก็คือสิ่งที่สามารถเปลี่ยนชีวิตคนได้... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๕ : ๑๓)

ปิยะพร ศักดิ์เกษมเห็นว่าความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิตของมนุษย์เป็นสิ่งที่สรรค์สร้างทุกอย่างบนโลก ดังนั้นปิยะพรจึงเขียนนวนิยายรักหลายเรื่องโดยมีเหตุการณ์ต่าง ๆ มาประกอบทำให้มีความหลากหลาย บางเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่สร้างอุปสรรคให้กับความรัก และบางเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่สนับสนุนให้ตัวละครเกิดความรักความเข้าใจต่อกัน ปิยะพรได้กล่าวถึงอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ของความรักลงในคำนำของนวนิยายเรื่อง บัลลังก์แสงเดือน เพื่อแสดงให้เห็นว่าคนเราไม่ควรมองข้ามความรัก ดังนี้

ความรักไม่ใช่สิ่งที่ควรมองข้าม...มันสร้างได้ทุกสิ่งทุกอย่าง
สร้างปราสาทได้จากซากปรักหักพัง...เยียวยาได้ทุกบาดแผลไม่ว่า
บาดแผลนั้นจะสาหัสสากรรจ์สักแค่ไหน (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๐: คำนำ)

จากเนื้อเรื่องในนวนิยายกลุ่มนี้แต่ละเรื่อง และทัศนคติที่ปิยะพรแสดงออกอย่างชัดเจน ในการให้สัมภาษณ์แสดงให้เห็นถึงความศรัทธา และความเชื่อของปิยะพรในเรื่องของความรัก ซึ่งในนวนิยายทั้งหมดของปิยะพรในกลุ่มนี้ แม้ว่าจะนำเสนอเรื่องความรักระหว่างหนุ่มสาวเป็น ประเด็นหลัก แต่ได้สอดแทรกความรักในรูปแบบอื่นๆเป็นเหตุการณ์ประกอบในเรื่องอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นความรักระหว่างพี่น้อง ความรักระหว่างเพื่อน ความรักระหว่างคนในครอบครัว หรือ แม้กระทั่งความรักของประชาชนที่มีต่อประเทศชาติ จึงจัดได้ว่านวนิยายของปิยะพร สักดิ์เกษม เป็นนวนิยายรักที่นอกจากจะแสดงให้เห็นความงดงามของความรักระหว่างหนุ่มสาวแล้ว ยังมุ่ง จรรโลงให้เกิดความสุขและเสนอภาพความดีงามที่เกิดจากความรักในสังคมได้เป็นอย่างดี

๒.๒.๒ นวนิยายชีวิตครอบครัว หมายถึงนวนิยายที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสภาพหรือ ปัญหาอันสืบเนื่องหรือเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว นวนิยายชีวิต ครอบครัวนี้ก็เป็นแนวการเขียนอีกแนวหนึ่งที่พบมากในนวนิยายของปิยะพร โดยมีจำนวนถึง ๕ เรื่อง ดังต่อไปนี้ ทรายสีเพลิง ดอกไม้ในป่าหนาว ทางสายธาร บัลลังก์แสงเดือน และวาวพลอย

นวนิยายในกลุ่มนี้มักจะแสดงถึงความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาระหว่างพ่อแม่กับลูก ปิยะพรได้ใช้ความรู้จากการศึกษาในด้านจิตวิทยาการศึกษามาใช้เป็นพื้นฐานความคิดในการผูกเรื่อง โดยปิยะพรเน้นที่สภาพแวดล้อมในครอบครัวที่มีปัญหาแล้ว ส่งผลโดยตรงกับลักษณะนิสัยของเด็ก ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ทรายสีเพลิง ดอกไม้ในป่าหนาว และบัลลังก์แสงเดือน นวนิยายทั้งสามเรื่องนี้จึงมีความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูกเป็น แกนหลักสำคัญของเรื่อง และตัวละครที่เป็นลูกมักจะมีลักษณะนิสัยที่ก้าวร้าว มีอารมณ์รุนแรง และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งตัวละครเหล่านี้มักจะได้รับผลกระทบที่เกิดจากการกระทำ ของตนเองอย่างสมเหตุสมผลในท้ายเรื่อง

ส่วนนวนิยายอีกสองเรื่องคือ ทางสายธารและวาวพลอยเป็นการแสดงถึงความขัดแย้ง ระหว่างพี่น้องที่เกิดในครอบครัวใหญ่ ได้รับการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันทำให้แข่งขันกันและไม่ สามัคคีปรองดอง อีกทั้งมีความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ทำให้ตั้งตัวเป็นฝ่ายตรงข้ามกัน

นวนิยายชีวิตครอบครัวเป็นแนวการเขียนอย่างหนึ่งที่สะท้อนตัวตนของปิยะพรได้ แสดงให้เห็นว่าปิยะพรได้สร้างนวนิยายขึ้นจากการเรียนรู้และมีหลักเกณฑ์ทำให้นวนิยายของปิยะพรมีความสมเหตุสมผล นวนิยายชีวิตครอบครัวจึงได้รับความนิยมในกลุ่มผู้อ่านเป็นอันมาก

๒.๒.๓ นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ หมายถึงนวนิยายที่เกี่ยวเนื่องกับประวัติศาสตร์ มีหลายลักษณะ เช่น นวนิยายที่อาศัยเหตุการณ์สมัยใดสมัยหนึ่งในประวัติศาสตร์เป็นโครงเรื่อง ใช้บุคคลที่มีชีวิตจริงเป็นตัวละคร แต่กำหนดบทบาทและบทสนทนาขึ้นใหม่ หรืออาจอาศัยเพียง ฉากและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เป็นภูมิหลังแล้วกำหนดเรื่องราวและตัวละครขึ้นใหม่หมด

จากการศึกษานวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมพบนวนิยายอิงประวัติศาสตร์จำนวนทั้งสิ้น ๔ เรื่องได้แก่ รากนครา ในวารวัน สะพานแสงคำ และตะวันเบิกฟ้า ซึ่งในนวนิยายเรื่อง รากนครา และในวารวัน ดำเนินเรื่องในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ ส่วนเรื่อง สะพานแสงคำ และ ตะวันเบิกฟ้า มีการดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงปี พ.ศ. ๒๔๘๐ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๐

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์นี้นอกจากจะใช้ฉากหรือเหตุการณ์ที่อยู่ในช่วงเวลาดังกล่าวแล้ว ยังได้สอดแทรกสภาพสังคมในยุคสมัยนั้นๆ ได้ อย่างสมจริงและสอดคล้องกับเนื้อเรื่องเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะปิยะพรได้มีการค้นคว้าประวัติศาสตร์และเรียบเรียงข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการกำหนดเนื้อเรื่องของนวนิยายอย่างละเอียดลออ ดังที่กล่าวไว้ในบทสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเขียนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ท้องถิ่นชลบุรีเรื่อง ในวารวัน ว่า

เราจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลทางประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ที่ถูกต้อง ก็ไปที่หอสมุดแห่งชาติชลบุรี ไปยิวพุทธทศมาสมาคม ไป ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด และไปนั่งคุยกับอาจารย์นักวิชาการผู้ที่กำลังค้นคว้าเรื่องนี้อยู่...

... จริงๆ แล้วฉากเหตุการณ์ในหลวง รัชกาลที่ ๕ เสด็จประพาสชลบุรี ดิฉันตั้งใจจะเอามาใช้ประกอบเรื่องเพียงนิดเดียว คือให้แม่วันกับครูเนื่องได้คุยกันว่าเจ้านายแต่ละพระองค์ที่โดยเสด็จมาด้วยนั้นเป็นใครบ้าง และต้องการให้แม่วันกับพระเอกได้มีโอกาสใกล้ชิดกันด้วย แต่ต้องไปค้นรูปเก่า ค้นหนังสือประวัติศาสตร์ ค้นจดหมายเหตุเพื่อให้ฉากนี้ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๙ : ๓๗-๓๘)

ลักษณะของนวนิยายในกลุ่มที่มีแนวการเขียนนี้จึงค่อนข้างยึดถือเวลาที่เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ขึ้นเพื่อความสมจริง ในนวนิยายกลุ่มนี้ปิยะพรจะเล่าเรื่องตามลำดับเวลาซึ่งมีการอ้างอิงวันเดือนปีที่ชัดเจน หรือมีการเทียบเคียงเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่องกับเหตุการณ์สำคัญที่ผู้อ่านคุ้นเคย และสามารถจดจำได้เช่น เนื้อหาตอนหนึ่งในนวนิยายเรื่อง ตะวันเบิกฟ้า ความว่า

... หลังอาหาร เครื่องรับวิทยุที่ฉันทเปิดทิ้งไว้ที่สถานี 'เอส' ก็มีแถลงการณ์เรื่องพระเจ้าลูกเธอประสูติ... ขณะนั้นคือเวลา ๑๘.๕๒ นาฬิกาของวันเสาร์ที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๙๘ แล้วอีกไม่นานก็เป็นการถ่ายทอดพระสุรเสียงของทูลกระหม่อมฟ้าหญิงซึ่งเพิ่งประสูติได้สักชั่วโมงกว่าๆ ให้ประชาชนได้ฟัง (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๐ : ๙๗)

ปิยะพรเลือกใช้เหตุการณ์วันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพื่อเป็นการเทียบเคียงเวลาให้ผู้อ่านเข้าใจว่าในวันที่มีการดำเนินเรื่องในนวนิยายอยู่นั้นมีวาระอันเป็นมงคลเกิดขึ้นและจะได้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตัวละครซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ขณะนั้นอย่างต้องแท้ว่าตัวละครมีความเบิกบานหรือปลาบปลื้มเพียงใด

จากลักษณะของนวนิยายกลุ่มนี้ซึ่งผู้เขียนพยายามเน้นความสมจริง แม้ว่าจะต้องยืดเวลาหรือเหตุการณ์สำคัญเพื่อดำเนินเรื่องอย่างเป็นลำดับ แต่ต้องประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้นวนิยายอิงประวัติศาสตร์น่าสนใจติดตาม คือการให้เหตุผลต่อพฤติกรรมและลักษณะของตัวละครนั้นเป็นส่วนที่สำคัญที่ทำให้ผู้อ่านนวนิยายเกิดความเชื่อว่าเป็นเรื่องที่มีอยู่จริง ทำให้นวนิยายกลุ่มนี้มีความน่าสนใจและทำให้เข้าถึงผู้อ่านได้เป็นอย่างดีไม่แพ้นวนิยายเรื่องอื่นๆ ของปิยะพรที่เป็นนวนิยายร่วมสมัย

๒.๒.๔ นวนิยายลึกลับสยองขวัญ เป็นนวนิยายที่มีโครงเรื่องเกี่ยวกับภูตผีปีศาจ พลังอำนาจอันลึกลับ แนวการเขียนนวนิยายแนวนี้พบไม่มากนักในกลุ่มนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม จากการศึกษานวนิยายทั้งหมดทุกเล่มพบนวนิยายลึกลับสยองขวัญนี้จำนวน ๓ เรื่อง ได้แก่ เรื่อง สุดสมรภูมิ ในบ่วงมนตรา และสะพานแสงคำ ซึ่งปิยะพรจะเพิ่มเติมเรื่องการสืบสวนคดีฆาตกรรมหรือการค้นหาผู้กระทำผิดเพื่อเพิ่มสีสันและความน่าสนใจให้กับนวนิยายอีกด้วย

นวนิยายที่ปิยะพรเขียนในแนวนี้นี้มีที่หลากหลาย ดังเช่นคำนำในนวนิยายเรื่อง สุดสมรภูมิ ซึ่งกล่าวถึงบทความที่นำเสนอผลวิจัยทางการแพทย์เกี่ยวกับยานอนหลับชนิดหนึ่งที่มีผลข้างเคียงอันตราย บทความนี้ทำให้ปิยะพรได้แรงบันดาลใจและเกิดจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องสยองขวัญผสมผสานกับความลึกลับเหนือธรรมชาติและกฎแห่งกรรม เกิดเป็นนวนิยายเรื่อง สุดสมรภูมิ ขึ้น

หลายเดือนมาแล้วดิฉันได้อ่านบทความทางการแพทย์เรื่อง ฮาลซิออน (Halcion) ของนายแพทย์พนิตย์ จิระนันท์ประวัติ จาก นิตยสารรายปักษ์...คุณหมอเล่าถึงยานอนหลับยี่ห้อหนึ่งซึ่งถูกห้ามขายในหลายประเทศเพราะมีผลข้างเคียงที่ร้ายแรง เช่น ฟุ้งซ่าน ก้าวร้าว ชี้อิ่ม และละเมอจนถึงขั้นก่ออาชญากรรม...ต้องขอขอบพระคุณคุณหมอไว้ ณ ที่นี้ บทความและความรู้จากบทความของคุณหมอทำให้ดิฉันเกิดแรงบันดาลใจเขียน สุดสมรภูมิ เรื่องนี้ ออกมาได้ (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๐)

นวนิยายกลุ่มนี้นอกจากจะมีความลึกลับซับซ้อนให้ผู้อ่านได้คาดเดาที่มาของปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว ยังมีความเกี่ยวเนื่องกับเรื่องวิญญานและความสามารถของตัวละครที่เหนือจริงโดยการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของตัวละคร ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ในบ่วงมนตรา หรือในนวนิยายเรื่อง สะพานแสงคำ ที่ตัวละครสามารถย้อนกลับไปหาตนเองในอดีตชาติได้ เนื้อเรื่องที่มีความน่าตื่นตะลึงใจของนวนิยายแนวลึกลับสยองขวัญนี้จึงเป็นสีสันที่ทำให้นวนิยายได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง

๒.๒.๕ นวนิยายแสดงข้อคิดหรือปัญหา หมายถึง นวนิยายที่มุ่งแสดงทัศนคติของผู้ประพันธ์ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือชี้ให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม นวนิยายของปิยะพรที่มีลักษณะในการชี้ให้เห็นปัญหาสังคมและนำเสนอทัศนคติของ ปิยะพรต่อปัญหานั้นๆ มีอยู่เรื่องหนึ่งคือ ลับแลลายเมฆ นวนิยายเรื่องนี้ได้นำเสนอปัญหาของผู้หญิง ได้แก่ ปัญหาการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นปัญหาระดับสังคม และตัวละครหญิงในเรื่องก็เป็นเหยื่อที่ถูกกระทำจนเกิดความรู้สึกด้อยค่า

แนวการเขียนนวนิยายเรื่องนี้มีจุดเริ่มต้นมาจากความสนใจในเรื่องการละเมิดทางเพศที่มีต่อผู้หญิงและเด็ก ปิยะพรจึงได้ให้สัมภาษณ์ถึงที่มาของนวนิยายเรื่อง ลับแลลายเมฆ ว่า

ถ้าผู้ชายทำร้ายกันก็ชกต่อยกัน แต่การทำร้ายผู้หญิงมันไม่ใช่ แต่การต่อยตบตีกัน ถ้าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรามันส่งผลรุนแรงไม่ต่างจากการฆ่า มันมากกว่าการทำร้ายกันทางกาย มันทำร้ายทั้งทางจิตใจและทางสังคม (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๑ : ๔๒)

นวนิยายเรื่องนี้ปิยะพรใช้ปัญหาเรื่องการกระทำชำเรา การล่วงละเมิดทางเพศมาเป็นปมปัญหาสำคัญของเรื่อง แล้วให้ตัวละครเอกหญิงเป็นผู้แสดงบทบาททั้งในฐานะผู้ประสบปัญหาการถูกข่มขืนทำร้ายร่างกาย และจะต้องฝ่าฝืนอุปสรรคอันสำคัญทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ตลอดจนจะต้องดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนี้ให้ได้

ปิยะพรใช้การดำเนินเรื่องแสดงทัศนคติเกี่ยวกับการทำร้ายและข่มขืนผู้หญิง ซึ่งทำให้นวนิยายเรื่องนี้เป็นสื่อในการตีแผ่ให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในสังคม และเรียกร้องให้คนในสังคมสนใจและรีบแก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างเร่งด่วน

แนวการเขียนนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมมีที่มาจากพื้นฐานการศึกษา ความสนใจ และทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การค้นคว้าเพิ่มเติม และประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตของปิยะพร ศักดิ์เกษม ซึ่งจากเหตุผลข้างต้นทำให้นวนิยายของปิยะพรมีเนื้อหาที่หลากหลาย

มีทั้งนวนิยายรัก นวนิยายชีวิตครอบครัว นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายลึกลับสยองขวัญ และนวนิยายแสดงข้อคิดหรือปัญหา

นวนิยายทุกเรื่องของปิยะพรได้เสนอแง่มุมที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการมองโลกในแง่ดี การแสดงพลังอำนาจของความรัก ความสำคัญของครอบครัวต่อบุคคล และการสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม แง่มุมเหล่านี้สะท้อนออกมาเป็นแนวทางในการเขียนนวนิยายในแบบของปิยะพร ศักดิ์เกษม ซึ่งทำให้จรรโลงจิตใจของผู้่านได้ และตีแผ่ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ผู้อ่านเห็นภาพ เพื่อเรียกร้องให้คนในสังคมหันมาสนใจแก้ไขปัญหามีอยู่อย่างจริงจัง

๒.๓ ทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงของนันทพร ศานติเกษม*

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะศึกษามโนทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงของ ปิยะพร ศักดิ์เกษม ที่ปรากฏในนวนิยาย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาความคิดเห็นของ นันทพร ศานติเกษม ในฐานะที่เป็นผู้หญิงคนหนึ่งมิใช่ในฐานะนักเขียน ดังนั้นจึงได้ศึกษาค้นคว้าทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงของนันทพรและพบรายละเอียดต่างๆ ดังนี้

นันทพร ศานติเกษมเป็นผู้ที่มีความสนใจในสิ่งรอบตัวไม่จำเพาะด้านใดด้านหนึ่ง จะเห็นได้จากนวนิยายที่มีแนวการเขียนเนื้อเรื่องที่หลากหลาย ซึ่งนันทพรมักจะนำเสนอความคิดเห็นและความสนใจของตนสอดแทรกลงไปนวนิยาย แสดงให้เห็นว่านันทพรมีทรรศนะและให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ รอบตัว เช่น พฤติกรรมและความแตกต่างของมนุษย์ประวัติศาสตร์ สังคมในปัจจุบัน เป็นต้น

ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมก็เป็นสิ่งที่นันทพรให้ความสนใจ นันทพรเห็นว่าทุกคนในสังคมไม่ว่าเพศใดล้วนมีส่วนในการสร้างปัญหาสังคม และนันทพรต้องการจะนำเสนอปัญหาสังคมในแง่มุมต่างๆ ให้ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งวิธีการหนึ่งคือการนำเสนอลงในนวนิยายอีกด้วย ตามที่ได้อธิบายไว้ดังนี้

ดิฉันไม่ได้มีจุดมุ่งหมายในการเสนอปัญหาของผู้หญิงแต่เพียงอย่างเดียว แต่มองรวมทั้งสังคม สะท้อนชีวิต และความคิดด้วย ...
นอกจากการล่องละเมียดทางเพศแล้วปัญหาทุกชนิดในสังคมหญิงและชายมักสร้างร่วมกัน (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

* ผู้วิจัยใช้ชื่อจริงของผู้เขียนนวนิยายเพื่อแบ่งแยกให้เห็นความคิดเห็นเฉพาะตัวของนันทพร ศานติเกษมอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดเกี่ยวกับผู้หญิง

แต่จะพบว่าสิ่งที่นันทพรให้ความสำคัญอย่างเด่นชัดอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงประเด็นเกี่ยวกับผู้หญิงมักจะสอดแทรกอยู่ในงานเขียนของนันทพรเสมอ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบบทความ หรือบทสัมภาษณ์ในนิตยสารหลายฉบับ หรือแม้กระทั่งในคำนำในนวนิยายที่ถือว่าเขียนในฐานะที่เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง นอกจากนี้ประเด็นเกี่ยวกับปัญหาของผู้หญิงเป็นประเด็นที่นันทพรมักจะแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนกับผู้อ่านที่เข้าไปสนทนาในกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ตอีกด้วย โดยการนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับผู้หญิงของนันทพร มักจะไม่ได้นำมาอภิปรายเป็นประเด็นหลัก แต่ได้สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาที่มีขนาดสั้นสั้นอย่างกะทัดรัด และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้หญิงได้ชัดเจน

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงของนันทพรมีที่มาจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่นันทพรพบอยู่เป็นประจำ คือ ข่าวคราวการทำร้ายร่างกายและล่วงละเมิดทางเพศของผู้หญิง ซึ่งสร้างความสะเทือนใจรุนแรงให้กับ นันทพรทุกครั้งที่ได้พบเห็น แม้ว่าจะนันทพรจะไม่มีพื้นฐานครอบครัวที่มีปัญหาหรือมีปัจจัยส่งเสริมให้เห็นข้อดีข้อด้อยของแต่ละเพศแต่อย่างใด แต่ในฐานะสมาชิกของสังคมที่ติดตามข่าวสารเป็นประจำ ทำให้นันทพรพบข่าวในสื่อต่างๆอยู่เสมอ ซึ่งทำให้นันทพรมีความคิดเชิงปฏิกริยาตอบโต้ดังต่อไปนี้

ทุกวันนี้เราจึงยังได้พบเห็นข่าวการล่วงละเมิดทางเพศอยู่เป็นประจำและทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละวันมีผู้หญิงที่ต้องจากโลกนี้ไปเพราะตกเป็นเหยื่อของการแสดงอำนาจแห่งชายก็คนกัน และผู้หญิงที่ไม่ตายแต่ก็เหมือนกับตายทั้งเป็นอีกล่ะ (ปิยะพร ตักดีเกษม [ออนไลน์], ๒๕๕๑)

นอกจากนี้นันทพรยังได้ทราบข่าวของสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีผ่านทางสื่อโทรทัศน์ ซึ่งสมาคมดังกล่าวได้นำเสนอการทำงาน และยกตัวอย่างกรณีศึกษาผู้หญิงที่ประสบภัยที่มีสภาพโหดร้ายทารุณ จากการที่ได้รับความสะเทือนใจหลายครั้ง นันทพรจึงเกิดแรงบันดาลใจจากการชมรายการนี้และเกิดแนวคิดที่จะเรียกร้องความเป็นธรรม โดยใช้แนวทางที่ตนเองถนัดคือการตีแผ่ความไม่เป็นธรรมให้กับผู้หญิง เพื่อสร้างสำนึกที่ดีให้กับคนในสังคมในรูปแบบของนวนิยาย ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งในกลุ่มผู้ติดตามผลงานและนักอ่านทั่วไป เห็นได้จากบทสัมภาษณ์ที่ปิยะพรได้นำเสนอไว้ดังนี้

คุณหญิงกนิษฐา วิเชียรเจริญ ผู้ก่อตั้งบ้านพักฉุกเฉิน
สำหรับผู้หญิงและเด็ก...ให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ผ่านรายการเจาะใจ

...วันนั้นท่านเล่าถึงจุดประสงค์และความตั้งใจของท่านในการตั้ง
บ้านพักฉุกเฉินขึ้นมา แล้วก็เล่าถึงเคล็ดลับที่ท่านรับเข้ามาในบ้าน
...วันนั้นดิฉันดูรายการนี้จนจบโดยไม่รู้ตัวเลยว่าร้องไห้อยู่
ตลอดเวลา...ครั้งนั้นดิฉันประทับใจมากจนตั้งใจจะเขียนนิยายเกี่ยวกับ
เรื่องนี้... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

นอกจากนี้นันทพรยังอยากจะยกระดับชีวิตของผู้ประสบภัยให้ดียิ่งขึ้น โดยการเป็นผู้
ร่วมให้ความช่วยเหลือผู้หญิงที่ประสบปัญหาถูกกดขี่เอาใจเปรียบในมูลนิธิที่ช่วยเหลือผู้หญิง
และเด็ก ที่นันทพรได้ข้อมูลจากโทรทัศน์ โดยนันทพรได้จึงได้แบ่งเงินที่ได้รับจากการตีพิมพ์
นวนิยายเรื่อง “ลับแลลายเมฆ” และสมทบกับเงินส่วนตัวมอบให้มูลนิธิทุกครั้งที่ได้รับ
ค่าตอบแทนจากการพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ โดยการแบ่งปันรายได้ส่วนหนึ่งเป็นทุนในการ
ดำเนินงานของมูลนิธิส่งเสริมสถานภาพสตรี ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้หญิงที่ประสบภัยเป็นอันมาก
ตามที่นันทพรได้ให้สัมภาษณ์ไว้ดังนี้

...ดิฉันก็จะส่งเงินไปทำบุญกับท่านที่บ้านพักฉุกเฉินหรือ
สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีทุกปี...เมื่อผลงาน “ลับแลลายเมฆ”
ออกมา ดิฉันก็จะแบ่งรายได้ส่วนหนึ่งส่งไปสมทบบ้านพักฉุกเฉินหรือ
สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีทุกครั้ง... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม,
สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่านันทพรได้พบเห็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการทารุณกรรมและ
กดขี่ของผู้หญิง สร้างให้นันทพรเกิดความสะเทือนใจในชะตากรรมของผู้หญิง นันทพรจึงได้
ช่วยเหลือด้วยการตีแผ่สภาพความเป็นจริงและเรียกร้องความเป็นธรรมลงในนวนิยาย ซึ่งจะเป็น
หนทางหนึ่งที่จะช่วยสร้างสำนึกและกระตุ้นให้คนในสังคมหันกลับมาใส่ใจปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง
ได้เป็นอย่างดี

นันทพรนำเสนอว่าตนเองเป็นนักมนุษยนิยม และเห็นว่าทุกเพศมีความเท่าเทียมกันไม่มี
เพศใดเหนือกว่าและทุกคนย่อมมีความแตกต่างกัน ดังที่ได้นำเสนอไว้ว่า

ดิฉันเป็นนักมนุษยนิยม เพราะไม่เคยมองว่าหญิงเหนือกว่า
ชายหรือมองว่าชายเหนือกว่าหญิง แต่มองว่ามนุษย์ทุกคนล้วนมีข้อ
แตกต่าง (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

นันทพรได้นำเสนอพรรณนะของคนเรื่องความเป็นมนุษย์ไว้ว่า ความเป็นมนุษย์นั้นไม่มีการแบ่งแยกเพศ มนุษย์ทุกเพศล้วนสามารถสร้างชีวิตเพื่อเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้อย่างเท่าเทียมกัน

นันทพรได้ให้ความหมายของคำว่ามนุษย์ที่ดีไว้คือควรรู้จักแยกแยะดีชั่ว มีศีลธรรม ไม่มุ่งกอบโกยผลประโยชน์ใส่ตน และไม่เอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก นอกจากนี้ยังต้องรู้จักทำประโยชน์ให้กับผู้อื่น ลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะที่ดีของมนุษย์ทั่วไป ที่สามารถดำรงอยู่ในสังคมและทำให้สังคมเกิดความสงบสุข ดังที่ปรากฏในบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

ผู้หญิงที่ดีก็คือมนุษย์ที่ดี ดีเหมือนผู้ชายที่ดีนั่นเอง สำหรับ
ดิฉันความดีไม่มีเส้นแบ่งเพศ ดีก็คือเป็นคนดี มีศีลมีธรรมมีความ
ละเอียดรอบคอบ มีสัมมาอาชีพ ยืนอยู่ได้ด้วยตัวเองไม่เป็นภาระสังคม
ให้เกียรติผู้อื่น มีเมตตาต่อสิ่งมีชีวิตร่วมโลก (ปิยะพร ศักดิ์เกษม,
สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

นอกจากต้องตั้งมั่นอยู่ในความดีงามแล้ว นันทพรยังได้เน้นให้มนุษย์ใช้ชีวิตอย่างมั่นใจ ในจุดยืนที่ดีของตนเอง ต้องเป็นผู้เข้มแข็งอดทนและมีศักดิ์ศรีเพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ตามที่ได้แสดงพรรณนะไว้ดังนี้

มนุษย์ทุกคนควรต้องต่อสู้ทั้งกายและใจเพื่อยืนหยัดอยู่ได้ใน
โลกอย่างมีความสุข มีศักดิ์ศรี และมีแนวทางกับเส้นทางชีวิตที่เป็น
ของตัวเอง (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

ความแตกต่างกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในความคิดเห็นของนันทพรคือ ความแตกต่างกันทั้งในทางสรีระและลักษณะนิสัยบางประการตามที่ธรรมชาติกำหนด แต่ความแตกต่างกันในด้านบทบาทหน้าที่นั้นเกิดขึ้นภายหลัง ซึ่งสังคมจะเป็นผู้กำหนดและตีกรอบให้ผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกัน โดยอาศัยค่านิยม ซึ่งนันทพรเห็นว่าบางครั้งก็มีความไม่เป็นธรรมต่อผู้หญิงมากเกินไป ดังที่กล่าวถึงประเด็นนี้ไว้ว่า

ในทัศนะส่วนตัวก็พึงใจกับความแตกต่างระหว่างเพศที่
ธรรมชาติสร้างมา แต่บางครั้งก็รู้สึกว่สังคมสร้างค่าและตีกรอบให้แต่
ละเพศมากจนเกินไปเหมือนกัน ความแข็งแรง ความนุ่มนวล ความ
อ่อนหวาน ไม่ควรเป็นสมบัติผูกขาดของเพศหนึ่งเพศใด (ปิยะพร
ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

นันทพรเห็นว่าในสังคมไทยนั้นยังมีผู้หญิงอีกจำนวนมากที่ไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม ความผิดอย่างเดียวที่ไม่ได้เป็นผลจากการกระทำ แต่ต้องได้รับการโทษทัณฑ์คือการเกิดเป็นหญิง ดังที่นันทพรได้นำเสนอไว้ดังนี้

มีคนอีกมากมายในสังคมนี้ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมถูกกดถูกข่มด้วยเหตุผลเดียวคือเกิดมาเป็นเพศหญิง... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

ในสังคมไทยเห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอและไม่มีความสามารถ มีสถานะที่เป็นรองผู้ชายมาเป็นเวลายาวนาน ตั้งแต่มีประวัติศาสตร์ของชนชาติไทย อีกทั้งค่านิยมของคนไทยก็ยังสร้างขึ้นเพื่อเป็นสิ่งเน้นย้ำให้ผู้หญิงเรียนรู้ว่า ตนเองต้องมีหน้าที่เป็นข้างเท้าหลัง ทำให้ผู้หญิงมีบทบาทหน้าที่ที่เป็นรองผู้ชายและถูกเอารัดเอาเปรียบมาจนถึงปัจจุบัน ความเชื่อเหล่านี้ฝังรากอย่างแน่นหนาอยู่ในวิถีชีวิตของคนไทยจนทำให้การเอารัดเอาเปรียบผู้หญิงเป็นเรื่องชอบธรรม นันทพรเห็นว่าค่านิยมนี้สร้างให้ผู้หญิงบางคนเกิดความเคยชินกับการเป็นผู้พึ่งพาผู้อื่นจนไม่เข้มแข็งพอที่จะดิ้นรนหาทางพึ่งพาตนเอง เพื่อแสดงศักยภาพที่มีอยู่ของตน ดังที่นำเสนอพรรณนาไว้ดังนี้

...การไม่ได้รับการยอมรับ ไม่ได้รับความเป็นธรรมนานเข้านานเข้าก็สร้างให้ผู้หญิงส่วนหนึ่งตกอยู่ในสภาพ"ทาสที่ปล่อยไม่ไป" หลายคนทนอยู่ ทนให้ถูกกดขี่ เพราะไม่มีความเข้มแข็งพอที่จะยืนและแสวงหาเส้นทางด้วยตัวเองและที่ไม่มีความเข้มแข็งพอก็เพราะไม่เคยได้รับโอกาสไม่เคยได้รู้ว่าในตัวตนของตนเองมีศักยภาพสักแค่ไหน (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

แม้กระแสสังคมในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป มีการพัฒนาสิ่งต่างๆในสังคมไทยอย่างรวดเร็วตามกระแสของวัฒนธรรมที่หลั่งไหลเข้ามาในประเทศ แต่ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมก็ยังคงไม่ได้ปรับเปลี่ยนตามไปด้วย เห็นได้จากการเลือกปฏิบัติและกีดกันทางเพศยังคงมีอยู่ในสังคมไทย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงถูกประเมินให้มีความต่ำกว่าผู้ชาย

จากปรากฏการณ์ข้างต้น ทำให้นันทพรเห็นว่าผู้หญิงควรจะมีสถานภาพที่ดีขึ้น ได้รับการยอมรับยกย่องทั้งในครอบครัวและในสังคม เพื่อให้มีความเสมอภาคกับผู้ชาย อีกทั้งควรจะได้รับการศึกษาในระดับที่เหมาะสม และควรจะได้รับโอกาสในการตัดสินใจในการใช้ชีวิตด้วย

ตนเอง เพื่อจะปรับเปลี่ยนบทบาทของ ตนให้เท่าเทียมกันหรือสามารถก้าวล้ำหน้าผู้ชาย สามารถปรับตัวตามทันกระแสสังคมที่มีวัฒนธรรมและความคิดแบบใหม่เข้ามาในสังคมได้ ดังที่ ได้แสดงความเห็นถึงสิ่งที่ผู้หญิงควรเปลี่ยนแปลงดังนี้

..ถึงยุคที่หญิงก้าวออกมาเคียงข้างหรือนำหน้าชายในสนาม
แห่งการงาน การศึกษา ถึงยุคที่กระแสวัฒนธรรมตะวันตกพาเอา
ค่านิยมและทัศนะแบบใหม่เข้ามาสู่สังคมไทย... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม,
๒๕๔๙ : คำนำ)

แต่นันทพรก็เห็นว่าผู้หญิงต้องมีความมานะอดสาหะในการงานมากกว่าผู้ชาย เพื่อ พิสูจน์ตนเองจึงจะได้รับการยอมรับยกย่องในความสามารถ เพราะมีกรอบแนวคิดเก่าที่กีดกัน ผู้หญิงอยู่ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วผู้หญิงมีความสามารถเท่าเทียมกันกับผู้ชาย หรือในบางกรณี ผู้หญิงมีความสามารถมากกว่าผู้ชายอีกด้วย ดังที่นันทพรได้วิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เท่าเทียม กันทางเพศในกรณีนี้ไว้ดังต่อไปนี้

ด้านการศึกษา การทำงาน และการเมือง แม้จะมีความเท่า เทียมกันในคำพูดและตัวบทกฎหมายสูง และในความเป็นจริงผู้หญิงก็ นำหน้าชายในหลายๆ เรื่องหลาย ๆ หน่วยงาน

แต่ผู้หญิงเหล่านั้นต้องฟันฝ่าและพิสูจน์ตัวเองอย่าง ยากลำบากมากกว่าผู้ชายหลายเท่า เพราะความเชื่อเก่า ๆ ครอบงำ ผู้หญิงและผู้ชายเอาไว้ว่า ชายเหนือกว่าหญิง ทำสิ่งที่จริงจังและมี สาระมากกว่าหญิงเสมอซึ่งเป็นความเชื่อที่ครอบค้ำแคบและไม่จริง (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

นันทพรเห็นว่าผู้หญิงในปัจจุบันส่วนใหญ่ ได้ก้าวพ้นหน้าที่ที่เคยถูกจำกัดอยู่แต่ใน ครอบครัวยุคหนึ่งในโลกสาธาณะ จึงเห็นสมควรว่าผู้หญิงควรปรับค่านิยมการวางตัว แบบใหม่ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ จะพบว่าผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านในปัจจุบัน จำเป็นต้องมีการเข้าสังคมหรือมีความจำเป็นที่จะต้องทำงานร่วมกับผู้ชายมากขึ้น และมีผู้หญิง จำนวนมากที่กล้าปรับเปลี่ยนบทบาทของตนโดยการลุกขึ้นเรียกร้องความเป็นธรรมในสังคม ให้กับผู้หญิงด้วยกัน นันทพรเองก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับผู้หญิงลงใน นวนิยายเพื่อชี้ให้เห็นความไม่เป็นธรรมทางเพศในสังคม

นันทพรจึงได้แสดงทรรศนะว่าค่านิยมเรื่องการวางตัวของผู้หญิงก็ควรจะมีการ ปรับเปลี่ยนเพื่อให้เข้ากับวิถีชีวิตและกระแสสังคมใหม่ โดยให้คำนึงถึงการเข้าสังคมทั้งกับผู้หญิง

และผู้ชาย นอกจากนี้ผู้หญิงยังต้องวางตัวให้ดีเมื่อดำรงอยู่ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของสังคม แต่ในขณะเดียวกันก็จำเป็นต้องประพฤติตนอยู่ในขอบข่ายที่ดี ไม่ปฏิบัติตนให้เป็นที่เสื่อมเสีย ทำลายวัฒนธรรมอันดีของสังคมไทย ดังที่ได้ตั้งคำถามเพื่อให้ผู้หญิงจงใจถึงการปฏิบัติตนตามความเหมาะสมคิดแล้วหันกลับมาทบทวนถึงบทบาทที่แท้จริงในปัจจุบันไว้ ดังนี้

...สาวยุคใหม่ควรจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ทันสมัยสังคมที่
แปรปรวน...เปลี่ยนความเป็นไทยให้เป็น 'สากล' โดยปราศจาก
ความยับยั้งชั่งใจ และพื้นฐานทางความคิดที่มั่นคงเพียงพอหรือเปล่า
... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๓๗ : คำนำ)

ในขณะเดียวกัน นันทพรได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่า ไม่เห็นด้วยกับผู้หญิงที่เลียนแบบพฤติกรรม ในการใช้ชีวิตที่ไม่ดีของผู้ชาย เช่น การดื่มเหล้าเมายา มั่วสุม มีเสรีภาพทางเพศ เป็นต้น เพราะอ้างเหตุผลเรื่องความเท่าเทียมกันทางเพศ พฤติกรรมไม่ดีที่ผู้หญิงนำมาเลียนแบบนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมเสื่อมทราม ไม่ได้ทำให้ตนเองเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์และมีคุณค่าขึ้นแต่อย่างใด ดังที่ได้แสดงความไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมไม่ดีต่างๆไว้ดังนี้

...การลุกขึ้นกินเหล้า สูบบุหรี่ หรือสำส่อนทางเพศอย่างผู้ชาย
นั่นคือการไปแข่งกันทำสิ่งที่ไม่ควรทำ การกินเหล้า สูบบุหรี่ สำส่อน
ทางเพศ คือการทำลายสุขภาพตนเองและเอาชีวิตไปตั้งอยู่บนความ
ประมาทไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงทำก็เสียสุขภาพมีโอกาสดังโรคร้าย
(ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

ค่านิยมที่ควรปรับเปลี่ยนให้เข้ากับกระแสสังคมในปัจจุบันของนันทพร จึงเป็นการผสมผสานความคิดเกี่ยวกับผู้หญิงระหว่างแบบเก่ากับแบบใหม่ ที่นันทพรเห็นว่าเหมาะสมและเข้ากับยุคสมัยของสังคมไทยในปัจจุบัน ที่ผู้หญิงกำลังจะได้รับการยอมรับและมีบทบาทเท่าเทียมกันกับผู้ชายต่อไปในอนาคต

นอกจากนี้นันทพรยังได้ยกระดับปัญหาการกดขี่ทารุณผู้หญิง ให้เป็นปัญหาระดับสังคมที่มีความสำคัญมาก ทั้งการใช้กำลังทำร้ายจิตใจ กดขี่ข่มเหงและการทำร้ายร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นการทุบตี และการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งทั้งหมดนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงและเป็นปัญหาในระดับสังคมที่ทุกคนต้องร่วมมือกันแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเรื่องการข่มขืนซึ่งนันทพรให้ความสำคัญเป็นอันมาก จึงได้พยายามตีแผ่ปัญหานี้ทั้งในรูปแบบบทความหรือแม้กระทั่งในนวนิยาย ดังที่นันทพรได้นำเสนอความเห็นเกี่ยวกับการข่มขืนไว้ดังต่อไปนี้

...ถ้าผู้ชายทำร้ายกันก็ชกต่อยกัน แต่การทำร้ายผู้หญิงมันไม่ใช่แต่การต่อยตบตีกัน ถ้าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรามันส่งผลรุนแรงไม่ต่างจากการฆ่า มันมากกว่าทำร้ายกันทางกาย มันทำร้ายทั้งทางจิตใจและทางสังคม... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๑ : ๔๒)

นั่นทพรยังสนับสนุนให้มีการยกย่องให้เกียรติผู้หญิง เพื่อเป็นวิธีการอันหนึ่งที่จะได้แก้ไขปัญหาความไม่เท่าเทียมกันทางเพศนี้ไว้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการแก้ปัญหาในระยะยาว โดยมีวิธีการคือปลูกฝังคนในสังคมโดยเฉพาะผู้ชายให้ดูแลเพศที่อ่อนแอกว่า ให้เกียรติยกย่องผู้หญิง และที่สำคัญคือเห็นคุณค่าของคนทุกเพศอย่างเท่าเทียมกัน จะทำให้สังคมน่าอยู่มากยิ่งขึ้นและคนในสังคมมีความสุข ดังที่นั่นทพรได้เรียกร้องให้ทุกคนในสังคมร่วมมือกันแก้ไขปัญหาดังนี้

มีเพียงการปลูกฝังให้เพศชายตระหนักถึงคุณค่าของเพศตรงข้าม...ปลูกฝังให้ลด ละ เลิกเอาเปรียบและฉวยโอกาสจากผู้ที่ยอ่อนแอกว่า รวมทั้งร่วมมือกันปลูกฝังให้ยอมรับความเสมอภาคปลูกฝังให้ทุกคนในสังคมมีความเอื้ออาทรต่อมนุษย์ทุกเพศโดยเท่าเทียมกัน เท่านั้นที่จะนำความสะอาดสะอาดและอบอุ่นกลับคืนมา (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๘ : คำนำ)

แม้ว่านั่นทพรจะเรียกร้องความเป็นธรรม และต้องการให้ผู้หญิงมีความแข็งแกร่งมากขึ้น ไม่แพ้ผู้ชาย แต่ความมุ่งหมายที่แท้จริงของนั่นทพรนั้น ไม่ได้ต้องการให้ผู้หญิงมีความเหนือกว่าหรือเป็นผู้นำผู้ชายในทุกด้าน นั่นทพรต้องการให้ทุกคนอยู่ร่วมกันได้โดยพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความเท่าเทียมกัน และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข

แต่มองว่ามนุษย์ทุกคนล้วนมีข้อแตกต่าง เป็นความแตกต่างที่อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขทุกเพศรวมทั้งเพศที่สามด้วย ถ้าต่างฝ่ายต่างรู้จักหน้าที่ของตัวเอง ยอมรับในความแตกต่างของเพศอื่น ให้เกียรติกัน เข้าใจกันและมีเมตตาต่อกัน (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, สัมภาษณ์, ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑)

จากวิธีคิดและความเห็นที่ต้องการให้ทุกเพศอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียมและมีความสุขในสังคมนี้ ก่อให้เกิดทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงสอดแทรกอยู่ในงานเขียนของนั่นทพรทุกประเภท

แสดงให้เห็นว่านันทพรมีทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงยกย่องและเสนอแนะลักษณะของผู้หญิงที่ดี สนับสนุนการปรับเปลี่ยนทัศนคติของคนใน สังคมให้ยอมรับค่านิยมใหม่ผสมผสานค่านิยมเก่า ได้อย่างเหมาะสม โดยมุ่งหมายให้ความคิดเห็นเหล่านี้จรรโลงให้สังคมเกิดความปกติสุข นันทพรมิได้นำเสนอทรรศนะส่วนตัวนี้แต่เพียงข้อความสั้นๆที่ยกขึ้นอ้างในข้างต้น หากแต่ได้พยายามสอดแทรกความคิดนี้ลงในนวนิยายแทบทุกเรื่องดังที่จะได้ให้รายละเอียดต่อไป

๒.๔ สังเขปโครงเรื่องและทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม

นวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมมีทั้งสิ้น ๑๙ เรื่องแต่ผู้วิจัยได้เลือกนวนิยายที่จะนำมาใช้ในการวิจัย ๑๘ เรื่องซึ่งเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาของผู้หญิงสอดแทรกอยู่เป็นแนวคิดหนึ่ง นวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมทั้ง ๑๘ เรื่องนี้มีเนื้อหาและทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรที่หลากหลาย แต่ละเรื่องมีการวางโครงเรื่องและผูกปมปัญหาให้สอดคล้องตาม นวนิยายบางเรื่องมีปมปัญหาซับซ้อนและหลายเรื่องมีโครงเรื่องรอง ทำให้นวนิยายเหล่านี้มีจุดสนใจและจุดเด่นที่แตกต่างกัน รายละเอียดของโครงเรื่องและทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในนวนิยายทั้ง ๑๘ เรื่องมีดังต่อไปนี้

๒.๔.๑ ตะวันทอแสง

โครงเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักระหว่างตัวละครเอกหญิงคือรสาที่มีอคติกับตัวละครเอกชายคือภคพงษ์ ทั้งสองรักใคร่ชอบพอกัน แต่เกิดปมขัดแย้งเมื่อรสาไม่เห็นด้วยกับการกระทำของภคพงษ์ ที่ทำร้ายจิตใจคุณหญิงรัชนีที่เป็นแม่ของภคพงษ์เอง สาเหตุที่ภคพงษ์มีพฤติกรรมดังกล่าว เพราะภคพงษ์ถูกแม่ทิ้งไปตั้งแต่วัยเยาว์ ปัญหานี้ทำให้ภคพงษ์เป็นคนเย็นชาและต้องการตัดวงความรักจากผู้หญิง ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการแก้แค้นครอบครัวใหม่ของแม่ เมื่อรสามีทำที่ว่าจะแต่งงานกับคนอื่น ภคพงษ์จึงใช้กำลังข่มขืน แต่รสาก็ปฏิเสธการแต่งงานและตัดขาดความสัมพันธ์ ภคพงษ์เสียใจจนละทิ้งทุกอย่างไปอยู่ต่างประเทศ และยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองเสียใหม่ในที่สุด รสาก็ยินยอมคืนดีด้วย

นวนิยายเรื่องนี้มีโครงเรื่องรอง ได้แก่ภคพงษ์มีปัญหาเกี่ยวกับแม่คือ คุณหญิงรัชนี เนื่องจากแม่ทิ้งครอบครัวไปมีสามีใหม่ จึงวางแผนคบกับน้องสาวต่างบิดาในเชิงชู้สาวเพื่อบีบบังคับให้แม่เจ็บปวดทุกทรมาน และยอมสารภาพความจริงซึ่งก็ทำให้สามีใหม่ของคุณหญิงรัชนีรับไม่ได้ ครอบครัวใหม่ของคุณหญิงรัชนีจึงต้องแตกแยกในที่สุด แต่ด้วยความรักของแม่ที่มีต่อเขาและความพยายามของน้องสาวที่จะประสานความสัมพันธ์ของครอบครัวให้ดีขึ้น ภคพงษ์จึงเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อแม่ให้ดีขึ้นในที่สุด

ทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิง ที่ปิยะพรนำเสนอไว้ในนวนิยายเรื่องตะวันทอแสงมีดังต่อไปนี้

“คุณค่าของผู้หญิงไม่ได้อยู่ที่พรหมจรรย์ หากเกิดความผิดพลาดขึ้นก็ไม่ควรรีดยึดติดและนำมาเป็นเครื่องตัดสินชีวิต” ดังที่ปรากฏเป็นกรณีของพิมพรรณที่ยินยอมแต่งงานกับผู้ชายที่ใช้

กำลังบังคับขึ้นใจเพื่อรวบรัดแต่งงานกับเธอ อีกทั้งพิมพรรณยังเป็นผู้ที่ยึดติดกับค่านิยมดังกล่าว จึงยินยอมตกเป็นภรรยา และยินยอมให้วาริชกดขี่เอารัดเอาเปรียบทุกประการ ปิยะพรเห็นว่าคุณค่าของผู้หญิงไม่ได้อยู่ที่พรหมจรรย์จึงได้ให้ตัวละคร รสา ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของพิมพรรณ เป็นผู้แสดงความคิดไม่เห็นด้วย และวิพากษ์วิจารณ์ค่านิยมดังกล่าวอย่างไม่พอใจ และเมื่อรสา ประสบเหตุการณ์เช่นเดียวกันก็ปฏิเสธการแต่งงานกับภคพงษ์ ซึ่งใช้วิธีการบังคับขึ้นใจให้เธอ แต่งงานด้วยเช่นเดียวกัน

“ผู้หญิงมีความสามารถไม่แพ้ผู้ชาย จึงไม่ควรกีดกันผู้หญิงไม่ให้มีการแสดงความสามารถ” ทรรคนะดังกล่าวปรากฏในตอนที รสาซึ่งเป็นผู้หญิงที่เก่งและมีความสามารถมาก จนกระทั่งจบการศึกษาและเข้าทำงานเป็นมัณฑนากร ที่ถือว่าเป็นวิชาชีพของผู้ชายได้และได้รับการยกย่องจากผู้ที่ทำงานในสาขาวิชาชีพเดียวกัน แต่กลับถูกภคพงษ์ซึ่งเป็นผู้ที่ยังมีแนวคิดกีดกันทางเพศดูถูกว่าไร้ความสามารถ ซึ่งเป็นการกดดันให้รสาต้องพิสูจน์ความสามารถของตนเองอย่างมาก

“ผู้ชายไม่ควรทำร้ายร่างกายผู้หญิงที่เป็นเพศอ่อนแอกว่า โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นสมาชิกในครอบครัวเพราะความต้องการระบายความเครียด” ทรรคนะดังกล่าวปรากฏในกรณีที วาริชทำร้ายพิมพรรณซึ่งเป็นภรรยา เพราะไม่พอใจผู้อื่นแต่กลับมากำทำร้ายทุบตีและระบายอารมณ์กับภรรยาที่ไม่ได้มีความผิด และยังดูแลทำหน้าที่ภรรยาที่ดีให้กับวาริชอีกด้วย

๒.๔.๒ ระเบิดาว

นวนิยายเรื่องนี้มีโครงเรื่องหลักคือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกหญิงคือ สาลิน กับ สังคม สาลินเป็นผู้ที่มีความทะนงตนว่าเป็นผู้ที่มีรูปสมบัติและคุณสมบัติเลิศเหนือกว่าคนรอบข้าง แต่สิ่งที่ขาดแคลนอย่างยิ่งคือทรัพย์สมบัติและสถานะระดับสูงในสังคม สาลินต้องการมีคู่ครองที่มีความเพียบพร้อมสมบูรณ์ทุก ๆ ด้าน สาลินจึงใช้โอกาสเลือกหาจนได้พบกับภทิสชายหนุ่มผู้มีทุกอย่างที่เธอต้องการ ปมปัญหาคือเมื่อมีความสัมพันธ์ดำเนินไปจนเกินขอบเขตแล้ว ภทิสก็ทำตัวห่างเหินและพร้อมจะตีจาก ทำให้สาลินรู้สึกว่าคุณค่าของตนเอตกต่ำจนขาดความมั่นใจ นอกจากนั้นยังมีแรงกดดันจากสังคมและผู้คนแวดล้อมชั้นสูงอีกด้วย สาลินพยายามจะชักจูงใจให้ภทิสแต่งงานด้วยเพื่อให้ความสัมพันธ์มั่นคงแต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ ปมปัญหานี้คลี่คลายเมื่อสาลินได้กำลังใจจากพ่อแม่ และได้บทเรียนจากผู้หญิงที่มีปัญหาเช่นเดียวกันกับเธอ ดังนั้นสาลินจึงได้คิดและตัดใจ จากนั้นก็กลับมาเชื่อมั่นในคุณค่าของตนเองอีกครั้งหนึ่ง

ทรรคนะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในเรื่องระเบิดาว ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่องตอนต่างๆ ดังนี้

“คุณค่าของผู้หญิงไม่ได้อยู่ที่พรหมจรรย์ แต่อยู่ที่คุณสมบัติที่ดีของตนเอง” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของสาลินที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับภทิสชายคนรัก แต่กลับสูญเสียความมั่นใจ

ในตนเองและรู้สึกว่าคุณค่าด้อยลง ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วสาลินเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถมากมายและมีผู้คนแวดล้อมที่รักและหวังดีกับเธออย่างจริงใจ เมื่อสาลินเลิกยึดติดกับค่านิยมเรื่องคุณค่าของพรหมจรรย์ และได้พิจารณาถึงคุณค่าที่แท้จริงของตนก็พบว่าเธอยังมีคุณค่าอยู่เช่นเดิม และยังสามารถกระทำการที่ดี ใช้ความรู้ความสามารถของเธอให้เป็นประโยชน์ได้เป็นอย่างดี

“ผู้หญิงมีความสามารถทั้งในด้านการเรียนและการทำงานหากได้รับโอกาสให้แสดงออกอย่างเต็มที่” จะเห็นได้จาก บทบาทของสาลินที่ได้รับโอกาสทางการศึกษาจากครอบครัว จึงมีความมานะพยายามและประสบความสำเร็จอย่างดี ดังที่ปรากฏเป็นความสามารถในด้านการศึกษา เนื่องจากจบการศึกษาด้วยคะแนนดีเยี่ยมทำให้เธอได้ประกอบอาชีพที่มีเกียรติและได้รับการสนับสนุนให้ได้รับการศึกษาในระดับสูงต่อไป ความสามารถของสาลินเป็นที่ยกย่องชื่นชมแก่คนทั่วไปทุกเพศอย่างเห็นได้ชัด

๒.๔.๓. ทราายสีเพลิง

นวนิยายเรื่องนี้กล่าวถึงปัญหาระหว่างศรุดาหรือทราาย กับครอบครัวเพราะตนเองและแม่คือ ดวงตา ได้รับการเลี้ยงดูไม่ต่างจากคนรับใช้ ในขณะที่พ่อแต่งงานออกหน้าออกตากับเสาวนีย์ ที่มีฐานะเท่าเทียมกันและมีลูกสาวอีกคนหนึ่งคือ ศรวณีย์ ปมปัญหาคือ ศรุดากับแม่ต้องหนีออกจากบ้านไปอยู่ต่างประเทศ ตลอดเวลาศรุดาก็ยังมีปมปัญหาในใจเกี่ยวกับครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นและมีทุกอย่างสมบูรณ์ศรุดาก็กลับมาแก้แค้นพ่อ โดยแกล้งแย่งชิงคนรักจากศรวณีย์ จนเป็นเหตุให้น้องสาวเสียชีวิต ในที่สุดเธอก็ได้พบกับบุรี บุคคลที่เธอพึงพอใจและอยากใช้เสน่ห์ยวนใจเอาชนะ บุรีแนะนำให้เธอใช้ชีวิตใหม่ ปรับปรุงตัวเสียใหม่ ศรุดาสำนึกผิดที่ทำให้น้องเสียชีวิตและผิดพลาดจากความรักในตัวบุรี จึงเดินทางกลับไปยังต่างประเทศโดยใช้ชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว

ส่วนโครงเรื่องรองคือฉานเป็นชายหนุ่มที่เพียบพร้อม แต่มีปัญหาในใจคือเขาถูกผู้หญิงที่รักและไว้วางใจให้เป็นเครื่องมือในการหาผลประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นแม่และคนรัก เมื่อเขาพบรักกับศรุดา เขาเข้าใจว่ามีความรักต่อกันจึงคิดสร้างอนาคตร่วมกัน แต่เมื่อพบว่าศรุดากำลังดำเนินแผนการแก้แค้นครอบครัวของพ่ออยู่ และใช้เขาเป็นเครื่องมือ ประกอบกับศรวณีย์มีใจให้เขาอย่างแท้จริง จึงทำให้ฉานตีตนห่างจากศรุดา แล้วเขาเดินทางไปใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ

ทรศณะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในเรื่องทราายสีเพลิงมีดังต่อไปนี้

“สังคมตัดสินคุณค่าของผู้หญิงและผู้ชายในเรื่องการคบหาเชิงชู้สาวอย่างไม่เป็นธรรม” จะเห็นได้จากในนวนิยายที่ตัวละครหญิงคือ ศรุดา มีบทบาทในการคบหากับชายหนุ่มหลายคน บางคนก็แต่งงานแล้ว แต่ทราายถูกสังคมประณามและเป็นที่รังเกียจของคนในสังคม ในขณะที่ศก

ซึ่งเป็นพ่อของศรุดากลับมีภรรยาหลายคนโดยที่สังคมไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจ หรือไม่ได้รับความเสียหายแม้แต่น้อย

“ผู้หญิงที่เป็นภรรยาที่ไม่ได้รับการยกย่องหรือยอมรับจากครอบครัวและสังคม อีกทั้งยังถูกใช้งานไม่ต่างจากคนรับใช้ มักจะอยู่ในสภาพที่กดดันจนไม่สามารถอดทนกับสภาพที่กดขี่เอา รัดเอาเปรียบได้” จะเห็นจากบทบาทของดวงตา ที่เป็นภรรยาของศก ถูกเอารัดเอาเปรียบคือ เป็นภรรยาที่ได้รับการยกย่องและถูกใช้งานหนักเหมือนคนรับใช้คนหนึ่ง และศกก็กลับไปยกย่องผู้หญิงที่มีฐานะเท่าเทียมมาเป็นภรรยา ทำให้ดวงตาเกิดความกดดันในชีวิตและต้องดิ้นรนหาทางออกด้วยการปลีกตัวออกจากครอบครัวไป เพื่อหาหนทางใหม่ให้กับชีวิตในที่สุด

“ผู้หญิงมีความสามารถในการใช้ชีวิต ประกอบอาชีพและมีสติปัญญาไม่แพ้ผู้ชาย” เห็นได้จากบทบาทของศรุดา ที่ได้รับการสนับสนุนจากดวงตาผู้เป็นแม่ให้มีความพร้อมในชีวิต และเปิดโอกาสให้ศรุดาแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ ทำให้ศรุดาเป็นผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในเรื่องเรียนและเรื่องการทำงาน ซึ่งแม้ว่าเธอจะเข้าทำงานเป็นสถาปนิกที่เป็นวิชาชีพที่สังคมจัดว่าเป็นของผู้ชาย แต่ก็ได้ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงในฐานะผู้ที่มีความสามารถคนหนึ่งของสาขาอาชีพนี้

“ผู้หญิงที่ไม่ประพฤติตนอยู่ในกรอบศีลธรรมอันดีควรแก้ไขพฤติกรรม” เห็นได้จากบทบาทของศรุดา ในการผิดคูครองของผู้อื่น เป็นผู้อิจฉาริษยาและมุ่งร้ายหมายชีวิตของศรวณีย์ ผู้เป็นน้องสาวซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรม ปิยะพรเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ดีและทำให้ศรุดาเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจจึงควรต้องปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมให้ดียิ่งขึ้น

๒.๔.๔ ใต้ร่มไม้เลื้อย

โครงเรื่องหลักคือ อรพิมเกิดในสังคมชั้นสูง เป็นคนหัวอ่อน และมักยินยอมทำตามที่ผู้ใหญ่แนะนำเสมอ แม้กระทั่งการเลือกคูครองก็ยอมแต่งงานกับคนที่พ่อแม่เลือกให้ ทั้งๆที่รู้ว่าตนเองมีใจผูกพันกับ พัทธ์ เพื่อนสนิทในวัยเด็ก ส่วนพัทธ์นั้นมีนิสัยความทะเยอทะยานอยาก ร่ำรวย อยากมีชื่อเสียง และไม่สนใจอรพิม ปมปัญหาคือเมื่อแต่งงานแล้วสามีก็ลอบคบชู้กับ เจนจारी คู่รักเดิม ด้วยความกดดันกับการถูกเอารัดเอาเปรียบ ทำให้อรพิมตัดสินใจหย่าขาดกับสามี ทั้งที่ไม่มีใครรู้ว่ากำลังเธอตั้งท้อง อรพิมแต่งงานใหม่กับพัทธ์ในทันทีโดยไม่สนใจเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในสังคม นอกจากนี้เธอยังได้ช่วยแก้ปัญหาสังคมโดยเฉพาะปัญหาผู้หญิงที่ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ร่วมกับมูลนิธิเพื่อสตรี ต่อมาไม่นานเธอก็เสียชีวิตเนื่องจากโรคมะเร็งโดย ผาถลูกสาวไว้กับชายที่เธอรักให้เลี้ยงดูต่อไป

ส่วนโครงเรื่องรอง ได้แก่ ในวัยเด็กพัทธ์ได้รับการเลี้ยงดูและได้รับการศึกษาอย่างดี เนื่องจากเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะดี แต่เมื่อครอบครัวเกิดปัญหาพ่อของพัทธ์ฆ่าตัวตายทำให้พัทธ์กับแม่ต้องย้ายไปอยู่อย่างลำบากกับญาติที่ชลบุรี พัทธ์ต้องต่อสู้กับความลำบากในชีวิต

เพราะมีความมุ่งมั่นว่าจะต้องกลับมา มีเงินทองและประสบความสำเร็จในชีวิตให้ได้ ดังนั้นเมื่อพบกับช่องทางที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ พัทธ์จึงไม่ลังเลที่จะคว้าไว้ไม่ว่าวิธีนั้นจะถูกต้องหรือไม่ จนในที่สุดเขาก็ประสบความสำเร็จดังใจหวัง พัทธ์ได้พบกับออรพิมอีกครั้งหนึ่งหลังจากไม่ได้พบมาเป็นเวลานาน ทั้งสองตกลงแต่งงานกันและรับรองพิมลพัทธ์ลูกของออรพิมกับศิรินไว้เป็นลูกของตนตามกฎหมาย ต่อมาออรพิมก็เสียชีวิตเพราะโรคร้าย ทำให้พัทธ์เริ่มเข้าใจว่าความสุขสูงสุดของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่การมีชื่อเสียงเงินทอง

ทรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

“ผู้หญิงที่ประพัตคนดีสามารถช่วยเหลือสังคมได้อีกทางหนึ่ง” จะเห็นได้จากบทบาทของออรพิมที่เป็นผู้หญิงที่ดี และมีตัวละครแวดล้อมต่างๆ ชื่นชมเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ตัวละครแวดล้อมนั้นก็ได้นำความดีงามของออรพิมไปเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ซึ่งการทำความดีของตัวละครในเรื่องทั้งหมดจึงทำให้สังคมสงบสุข

“ผู้หญิงเป็นผู้สร้างสรรค์สังคมให้ตั้งงามด้วยการช่วยเหลือผู้อื่นที่ด้อยโอกาสกว่าตน” จะเห็นได้จากบทบาทของออรพิมที่นอกจากจะเป็นผู้ประพัตแต่สิ่งที่ดีแล้ว ยังมีบทบาทในการช่วยเหลือผู้ที่ด้อยโอกาสกว่าตน ได้แก่ การเข้าร่วมเป็นสมาชิกและช่วยงานของมูลนิธิที่ช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กที่ประสบภัยจากการถูกทำร้ายร่างกายจิตใจ หรือตั้งครรภัก่อนวัยอันควร ซึ่งเป็นการลดปัญหาและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมได้เป็นอย่างดี

“ผู้หญิงควรได้รับสิทธิในการเลือกใช้ชีวิตในด้านต่างๆ ด้วยตนเอง” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของออรพิมที่ถูกจำกัดสิทธิในตัดสินใจ เพราะพ่อแม่เป็นผู้ตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเธอโดยที่ไม่สนใจความสมัครใจ เช่น การเรียน การเลือกคู่ครอง การคบเพื่อน ซึ่งการตัดสินใจแทนของผู้อื่นนี้ทำให้ออรพิมไม่มีความสุข และในที่สุดชีวิตการแต่งงานของเธอก็ล้มเหลว แสดงให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างควรมาจากการเลือกสรรด้วยตนเอง และผู้หญิงก็ควรจะได้รับสิทธิดังกล่าวเช่นเดียวกัน

“เมื่อเกิดปัญหาครอบครัวแตกแยก ผู้หญิงก็สามารถพึ่งพาตนเองได้อีกทั้งยังสามารถเลี้ยงดูลูกโดยลำพังได้เป็นอย่างดี” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของเจนจาร์ในการหย่าขาดกับสามี และเลี้ยงดูลูกชายด้วยตนเอง โดยอาศัยความรู้ความสามารถที่มีในการประกอบอาชีพ ทำให้เจนจาร์และลูกสามารถอยู่ได้อย่างไม่ลำบากโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น

๒.๔.๕ ดอกไม้ในป่าหนาว

นวนิยายเรื่องนี้ มีโครงเรื่องหลักคือ ดวงลดา มีความขัดแย้งในตัวเอง เนื่องจากพ่อแม่คือหมอโชติและพลอยสี เลี้ยงอย่างความเข้มงวดมาก ในขณะที่พี่สาวคนโตคือเพชรช่วงซึ่งมีวัยห่างกันถึงสิบห้าปีกลับใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ ได้รับการตามใจจากพ่อแม่อย่างเต็มที่ ดวงลดา

กลายเป็นคนเก็บกด และมีปัญหาคือต้องการได้รับความรักความเข้าใจจากครอบครัว ปมปัญหาของเรื่องอยู่ที่ต่อมาดวงลดาค้นพบความจริงว่า เธอเป็นลูกของ เพชรช่วง กับ นาโชค ผู้ชายที่เพิ่งรู้จักได้ไม่นาน ดวงลดารู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกินและไม่อยากมีชีวิตอยู่บนโลก ดวงลดาจึงเดินทางหลบหนีไปพักผ่อนและขบคิดถึงปัญหาเพียงลำพัง ปัญหาคลี่คลายเมื่อดวงลดาได้พบกับตัวละครเอกชายคือศิลาซึ่งให้กำลังใจเป็นอย่างดี และได้รับคำอธิบายจากนาโชค ผู้เป็นพ่อ ดวงลดาจึงเลือกที่ออกมาใช้ชีวิตอยู่กับพ่อ โดยได้ทำทุกอย่างตามที่ใจปรารถนาอย่างเป็นอิสระและมีความสุข

ส่วนโครงเรื่องรองที่ซ่อนอยู่ในเรื่องคือ ในช่วงวัยรุ่นนาโชคหลงรักเพชรช่วงซึ่งมีความหยิ่งทะนงมาก เมื่อเพชรช่วงเกิดความผิดพลาดจนตั้งครรภ์ตั้งแต่เรียนมัธยม ด้วยความรังเกียจฐานะอันยากจนของนาโชค เพชรช่วงใส่ร้ายนาโชคว่าเป็นคนข่มขืนเธอ นาโชคพยายามที่จะรับผิดชอบดูแลเด็กแต่ก็ถูกปฏิเสธ นาโชคถูกทำร้ายร่างกายและเสียใจมาก จนต้องยอมละทิ้งการเรียนวิชาแพทย์กลับไปทำไร่ในที่ดินของพี่สาวในจังหวัดชลบุรี หลังจากนั้นกว่ายี่สิบปีนาโชคได้พบกับดวงลดา ลูกสาวของหมอโชติซึ่งมีอายุเพียงยี่สิบกว่าปี เขาสันนิษฐานว่าเป็นลูกของตนเองจึงพยายามค้นหาความจริง เมื่อความจริงกระจ่างแล้วดวงลดาที่ตัดสินใจมาใช้ชีวิตอยู่กับนาโชคในที่สุด

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงในนวนิยายเรื่องดอกไม้ในป่าหนาวนี้ ได้แก่

“ผู้หญิงถูกกำหนดเส้นทางในการดำเนินชีวิตมากก็จะทำให้เกิดความกดดัน และไม่มีความสุข” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของดวงลดาในการถูกพ่อแม่กำหนดให้ใช้ชีวิตตามที่ใฝ่ฝันแนวทางไว้ให้ ได้แก่ การเรียน การคบเพื่อน การเลือกคู่ครอง ซึ่งทำให้ดวงลดาอึดอัดกดดันเป็นอย่างมาก นอกจากนี้เพื่อมีเรื่องความขัดแย้งในครอบครัวมาประกอบทำให้ดวงลดาหลีกเลี่ยงไปใช้ชีวิตตามแนวทางที่ตนเองได้เลือกอย่างอิสระ

“ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์จะส่งผลกระทบต่อลูกที่เกิดมา เนื่องจากจะต้องประสบปัญหาครอบครัวหลายประการ” ดังที่เพชรช่วงเป็นผู้หญิงที่ตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรเนื่องจากความอยากรู้อยากลอง ความผิดพลาดของเพชรช่วงส่งผลมายังดวงลดาซึ่งเป็นลูกสาว เพราะต้องประสบกับปัญหาขาดความรักความอบอุ่น อีกทั้งยังไม่ได้รับการยอมรับในครอบครัว ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในจิตใจและส่งผลถึงการดำเนินชีวิตของดวงลดาเป็นอย่างมาก

“คำนิยมในสังคมยังกำหนดให้ผู้หญิงเป็นผู้เสียเปรียบในเรื่องความรักและความสัมพันธ์ระหว่างเพศ” จะเห็นได้ว่าเพชรช่วงที่เป็นผู้หญิงที่แต่งงานและหย่าขาดมาหลายครั้งแล้วก็ตามแต่เมื่อมีความสัมพันธ์เกินเลยสักซีกซอกกับพัทธ์ และความสัมพันธ์ดังกล่าวก็เป็นที่รับรู้ของสังคม ทำให้สังคมตำหนิพฤติกรรมของผู้หญิง ในขณะที่พัทธ์ไม่ได้เกิดความเสียหายแต่อย่างใด และเมื่อเลิกรักกันแล้วพัทธ์ก็สามารถไปคบหากับผู้หญิงคนอื่นได้ แต่ในขณะที่เพชรช่วงกลับถูกสังคมประเมินค่าว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีและมีมลทิน

๒.๔.๖ กิ่งไม้ใบรัก

โครงเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกหญิงคืออารตีกับครอบครัวของเธอซึ่งเป็นคนจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย อารตีรู้สึกไม่พอใจเพราะถูกยกให้ผู้อื่นเป็นผู้เลี้ยงดูทำให้มีความคิดว่าครอบครัวไม่ต้องการ จึงแสดงออกด้วยการต่อต้านครอบครัว ปมปัญหาคือเมื่ออารตีถูกหมั้นหมายกับ สรรค์ ผู้ชายที่ครอบครัวหามาให้เนื่องจากเป็นครอบครัวเป็นคนจีนเหมือนกัน ทำธุรกิจเกี่ยวข้องกัน ในครั้งแรกเธอปฏิเสธ แต่เมื่อได้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาที่ประเทศจีนด้วยกันและได้รู้จักกับตัวตนของสรรค์แล้ว ทำให้ทิวในใจหายไปและรับรักกับสรรค์ในที่สุด

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

“ผู้หญิงชาวจีนในสังคมไทยมีสิทธิเสรีภาพในการใช้ชีวิตมากกว่าผู้หญิงชาติอื่นๆ” ดังที่ปรากฏเป็นความคิดของอารตีซึ่งเปรียบเทียบ สถานภาพของผู้หญิงในครอบครัวชาวจีนของไทย และผู้หญิงชาวจีนในประเทศจีน แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงจีนในสังคมไทยมีสถานภาพที่ดีกว่าเป็นอย่างมาก จะเห็นได้ว่าในประเทศจีนผู้หญิงที่มีสถานะภายในบ้านไม่ต่างไปจากคนรับใช้

“ครอบครัวคนจีนเลือกยกย่องผู้ชายมากกว่าผู้หญิง” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของอารตีซึ่งสะท้อนภาพในครอบครัวของชาวจีนที่ต้องการมีลูกชายมากกว่าลูกสาว และผู้ชายมักจะมีสถานะที่เหนือกว่ามากภายในบ้าน ทำให้อารตีซึ่งเป็นลูกสาวของครอบครัวจีนรู้สึกถึงความไม่เสมอภาค และมีความคิดไม่เห็นด้วย รวมถึงต่อต้านความคิดดังกล่าวทางคำพูดอย่างเห็นได้ชัด

๒.๔.๗ เรือนศิรา

โครงเรื่องหลักของเรือนศิราเป็นความขัดแย้งภายในครอบครัว ตัวละครเอกหญิงคือ พิมลพัทธ์เป็นลูกที่เกิดจาก อรพิม ภรรยาเก่าของศิริน แต่เนื่องจากอรพิมได้หย่าขาดมาแต่งงานใหม่กับพัทธ์เมื่อกำลังตั้งครรภ์ พิมลพัทธ์จึงเป็นลูกที่ถูกต้องตามกฎหมายของพัทธ์ พิมลพัทธ์ต้องการจะรู้จักพ่อที่แท้จริงของตน เมื่อเห็นว่าพ่อมีครอบครัวใหม่ จึงคิดว่าตนเองเป็นส่วนเกิน และรู้สึกเกลียดชังพ่อของตนอย่างมาก ระหว่างที่เรียนอยู่ในต่างประเทศศิรินได้ส่งตัวอรินซึ่งเป็นลูกเจนจาร์กับสามีเดิมไปคอยดูแลโดยที่พิมลพัทธ์ไม่รู้ ทั้งสองพบรักกันต่อมาเมื่อศิรินและเจนจาร์เสียชีวิตลง พิมลพัทธ์ต้องเดินทางไปรับมรดกและดูแลทรัพย์สินที่บ้านและกิจการของศิรินในจังหวัดทางภาคเหนือ จึงพบว่าคนรักของตนเป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่เธอเกลียด แต่เนื่องจากต้องจัดการทรัพย์สินและดูแลน้องแท้ๆที่ป่วยจึงต้องอยู่ร่วมกันช่วงเวลาหนึ่ง ในเวลาใกล้เคียงกันนี้มีผู้ต้องการจะทำร้ายเธอ และผู้ต้องสงสัยคืออริน ทำให้พิมลพัทธ์พยายามหาตัวคนร้าย แล้วในที่สุดพบว่าผู้ร้ายที่แท้จริงไม่ใช่อรินจึงทำความเข้าใจและกลับมารักกันที่สุดในที่สุด

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในเรื่องเรือนศิราภีหลายประเด็นด้วยกันดังนี้

“ผู้หญิงมีอำนาจ มีสติปัญญาและมีความสามารถไม่แพ้ผู้ชาย” จะเห็นได้จากบทบาทของ พิมลพัทธ์ที่เป็นผู้หญิงเก่ง แม้ว่าจะอยู่ในวัยเรียน แต่เมื่อต้องรับผิดชอบกิจการของครอบครัวก็สามารถบริหารงานและปกครองผู้ใต้บังคับบัญชาได้เป็นอย่างดี และในบางครั้งก็ยังมี ความสามารถมากกว่าผู้ชายอีกด้วย แสดงให้เห็นถึงอำนาจและความสามารถในด้านการงาน ของผู้หญิงได้เป็นอย่างดี

“ผู้หญิงที่ถูกกำหนดเส้นทางในการดำเนินชีวิตอย่างเข้มงวด มักมีความกดดันสูงอัน นำไปสู่การแก้ไขสภาพในชีวิตให้ดีขึ้นในที่สุด” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของคิตีที่ถูกพัทธ์บังคับ บัญชาทุกเรื่อง และแม้ว่าคิตีจะมีสถานะเป็นภรรยาแต่พัทธ์ก็ไม่ได้ยกย่องให้สังคมได้รับรู้ ทำให้ คิตีต้องแก้ไขปัญหาด้วยการเลิกรากับพัทธ์ จนในที่สุดพัทธ์จึงยินยอมที่จะปรับเปลี่ยนตนเอง และยกย่องคิตีในฐานะภรรยา และให้สิทธิในการใช้ชีวิตของคิตีอย่างเต็มที่

๒.๔.๘ รากนครา

โครงเรื่องหลักเป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกหญิงคือแม่เมือง ซึ่งเป็นเจ้าหญิง ในรัฐทางภาคเหนือกับสังคม ซึ่งสร้างความกดดันให้เธอโดยต้องรับภาระในการช่วยเหลือรัฐ เชียงเงิน โดยยอมให้ส่งเธอไปเป็นบรรณาการให้เมืองสยาม ทำให้ค่าของแม่เมืองไม่ต่างไป จากสิ่งของ และผู้ที่จะต้องไปแต่งงานด้วยคือศุขวงศ์ซึ่งเป็นคนที่มิ่งหล้า น้องสาวของเธอที่มี ฐานะันดรสูงกว่าหมายปอง แม่เมืองต้องผัดคำสาบานว่าจะไม่แย่งคนรักของมิ่งหล้าและไม่บอก ใครว่าน้องกำลังจะหลบหนีจากการถูกส่งตัวไปเป็นบรรณาการเมืองมณฑลเช่นกัน เธอจึงรู้สึกผิด อยู่ตลอดเวลา ในเวลาเดียวกันมิ่งหล้ากลับมีชีวิตในเมืองมณฑลอย่างทารุณ เนื่องจากถูกเจ้านาง หลวงแห่งเมืองมณฑลทรมาณ ศุขวงศ์จึงต้องเข้าช่วยเหลือ ในขณะที่เดียวกันหน่อเมืองพี่ชายแท้ๆ ของแม่เมือง ผู้เป็นอุปราชของเชียงเงิน ต้องการชีวิตของศุขวงศ์เพื่อแก้แค้นที่ทำให้เชียงเงิน ตกเป็นเมืองขึ้นของสยาม แม่เมืองจึงคลี่คลายปัญหาด้วยการฝากสามีและลูกไว้กับมิ่งหล้าแล้ว สละชีวิตให้พี่ชายของตนเพื่อตัดปัญหาในทุกทาง

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในนวนิยายเรื่องรากนคราได้แก่

“ผู้หญิงไม่มีเสรีภาพในชีวิต เนื่องจากถูกผู้ชายที่ถือว่าเป็นผู้มีอำนาจในครอบครัวเป็นผู้ กำหนดเส้นทางในการดำเนินชีวิต” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของแม่เมืองและมิ่งหล้า ซึ่งแม้ว่า จะมีฐานะสูงศักดิ์เป็นเจ้าหญิงของรัฐเชียงเงินแต่ก็ถูกพ่อและพี่ชายส่งไปเป็นบรรณาการแก่รัฐที่ เหนือกว่า ทำให้แม่เมืองและมิ่งหล้ารู้สึกถึงความด้อยต่ำและความไม่เป็นธรรมต่อชีวิตของ ตนเอง

“ผู้ชายมีสิทธิในชีวิตของผู้หญิงเสมือนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ของชีวิต” ในที่นี้จะเห็นได้ จากกรณีแม่เมืองและมิ่งหล้า ถูกกระทำเสมือนเป็นสิ่งของที่พ่อและพี่ชายส่งไปเป็น

บรรณาการเพื่อความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นของชาติ ซึ่งลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้หญิงเหมือนเป็นสิ่งที่ไม่
มีชีวิตจิตใจและไม่มีสิทธิในชีวิตของตนเอง

“ผู้หญิงเป็นผู้เสียสละให้แก่สังคม เพื่อความอยู่รอดของบ้านเมือง” ดังที่ปรากฏเป็น
บทบาทของแม่ในเมืองในการจำยอมเสียสละตนเอง เพื่อให้บ้านเมืองเกิดความสงบสุขและไม่ถูก
คุกคามจากประเทศที่ใหญ่กว่า มีอำนาจมากกว่า แม้ว่าตนเองจะไม่ได้รับการยกย่องหรือมีผู้รับรู้
ถึงการเสียสละของตนเองเลยก็ตาม จะเห็นได้ว่าเป็นความดีงามของผู้หญิงที่เกิดจากความมี
จิตใจดียอมเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อผู้อื่น และช่วยเหลือสังคมให้เกิดความสงบสุขอย่าง
แท้จริง

๒.๕.๙ ทางสายธาร

นวนิยายเรื่องนี้มีโครงเรื่องหลักเกี่ยวกับความขัดแย้งในครอบครัวอีกเรื่องหนึ่ง ตัวละคร
เอกหญิงคือ ลออองค์ เป็นลูกของ ลินลา ภรรยาของเจ้าสัวกำจร มีความต้องการเรียกร้อง
สิทธิและอยากมีทรัพย์สินเงินทองจากครอบครัวบ้าง จึงเกิดความขัดแย้งกับครอบครัว ทำให้ต้อง
แยกตัวออกไปจากครอบครัว เมื่อมีอำนาจและทรัพย์สินเพียงพอจึงกลับมาแก้แค้นโดยทำให้
พี่ชายซึ่งกำลังดำเนินธุรกิจต้องประสบปัญหาเกือบล้มละลาย นอกจากนี้ยังทำลายความรักของ
วิรงรอง น้องสาวอีกคนหนึ่ง จนทำให้ กมลลาสน์ ผู้เป็นประมุขของบ้านซึ่งเป็นผู้มีความขัดแย้ง
โดยตรงกับลออองค์ต้องออกมาแก้ไขปัญหานั้นที่สุด

ส่วนโครงเรื่องรองได้แก่ วิรงรองเป็นลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวกำจรซึ่งมีกมลลาสน์พี่สาว
คนโตซึ่งมีอายุห่างกันมากเป็นผู้อุปการะดูแล วิรงรองได้พบกับนุสรชายหนุ่มนิสัยดีที่อังกฤษซึ่ง
กมลลาสน์และวิมลผู้เป็นแม่ต่างก็เห็นชอบว่าเหมาะสมกัน นุสรมีคู่รักอยู่แล้วคือลออองค์ แต่ลออ
องค์ซึ่งเป็นพี่สาวต่างมารดาของวิรงรองไม่ได้มีความคิดที่จะแต่งงานด้วยทำให้นุสรตัดใจแล้วคิด
มาเริ่มต้นกับวิรงรอง ลออองค์เมื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างนุสรและวิรงรองจึงขัดขวาง ใน
ขณะเดียวกันวิรงรองก็เป็นที่ยกย่องของปกปักษ์นักการเมืองซึ่งมีตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกี่ยวกับการขนส่ง กมลลาสน์จึงออกมาปกป้องทำให้นุสรและวิรงรองได้คบหากันในที่สุด

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงในเรื่องทางสายธารนี้ ได้แก่

“ผู้หญิงสามารถเป็นผู้นำได้ดีไม่แพ้ผู้ชายทั้งในด้านการงานและครอบครัว” จะเห็นได้
จากบทบาทของกมลลาสน์ที่เป็นผู้หญิงเก่งและมีความสามารถมาก สามารถปกครองสมาชิกใน
ครอบครัวที่มีทั้งพ่อและน้องชาย รวมถึงครอบครัวของภรรยาของพ่อได้เป็นอย่างดี
นอกจากนี้ยังเป็นผู้รับผิดชอบกิจการของครอบครัวและนำพาธุรกิจของครอบครัวไปสู่
ความสำเร็จได้ จึงแสดงให้เห็นพรรณณะของปิยะพรที่ยกย่องเชิดชูความสามารถในทุกด้านของ
ผู้หญิงอย่างชัดเจน

“ผู้หญิงมีความสามารถโดยสามารถฟันฝ่าอุปสรรคเรื่องการกีดกันทางเพศจนได้รับการยอมรับยกย่องในด้านการงานได้” จะเห็นได้จากบทบาทของลออองค์และวิรงรอง ที่เป็นผู้หญิงที่อายุน้อย แต่ก็สามารถประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานแม้ว่าจะเป็นงานในสาขาวิชาชีพของผู้ชาย เช่น วิรงรองที่สามารถประสบความสำเร็จในสาขางานวิศวกร และลออองค์ก็เป็นผู้หญิงที่มีบทบาททางการเมืองและมีความสามารถเป็นที่ยอมรับคนหนึ่งเช่นกัน จึงจะเห็นได้ว่าผู้หญิงก็เป็นเพศที่มีความสามารถ และหากมีความพยายามก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคเรื่องการกีดกันทางเพศที่มีอยู่ในสังคมไทยได้สำเร็จ

“ผู้หญิงที่ดีมักเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต” จะเห็นได้จากบทบาทของวิรงรองที่เป็นคนดีและมีความสามารถ จึงทำให้ประสบความสำเร็จในด้านการงาน ส่วนในเรื่องความรัก วิรงรองก็ได้ครองคู่กับนุสรชายหนุ่มที่ตนเองพึงใจ เนื่องจากนุสรเห็นความดีงามภายในตัวเธอ จนทำให้ตัดสินใจแต่งงานกันที่สุดในที่สุด

“ผู้หญิงบางคนถูกกดขี่เสมือนหนึ่งเป็นเครื่องระบายความใคร่ของผู้ชาย” จะเห็นได้จากบทบาทของวิมล ซึ่งเป็นแม่ของวิรงรอง วิมลต้องจำยอมเป็นภรรยาของเจ้าสัวกำจรพ่อของกมลลาสน์แม้ว่าจะไม่ได้มีใจรักใคร่ต่อกัน เนื่องจากเจ้าสัวเป็นผู้ชายเจ้าชู้และมีภรรยาหลายคน แต่วิมลซึ่งเป็นคนรับใช้ภายในบ้านก็จำต้องยินยอมตกเป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง จะเห็นได้ว่าผู้หญิงที่อยู่ในฐานะดังกล่าวจึงเป็นเสมือนเครื่องระบายความใคร่ของผู้ชาย เป็นการกดขี่เอาไว้ดเอาเปรียบทางร่างกายของผู้หญิงอย่างเห็นได้ชัด

๒.๔.๑๐ ใต้เงาตะวัน

โครงเรื่องของใต้เงาตะวันนี้เป็นความขัดแย้งของตัวละครเอกหญิงคือปารีณากับการคลี่คลายคดีการฆ่าตัวตายของนายผู้เป็นพ่อ ทำให้ปารีณาต้องสืบหาสาเหตุของการตายจากหลักฐานต่างๆ จนในที่สุดก็พบความจริงว่าพ่อของตนเป็นผู้บริสุทธิ์แต่ก็ได้กระทำผิดต่อครอบครัวคือลอบเป็นชู้กับผู้อื่นและมีลูกด้วยกัน ปารีณาจึงต้องยอมรับความจริงนั้นให้ได้โดยมีกรรมเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในคราวที่ต้องเดินทางออกไปหาหลักฐานต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งเป็นกำลังใจสำคัญจนกระทั่งพบรักกันที่สุดในที่สุด

นอกจากนี้ยังนำเสนอโครงเรื่องรองคือ กลิกาเป็นลูกสาวของเกรียงกับวิลาวัณย์ แต่มีปัญหากับผู้เป็นพ่อ เนื่องจากเกรียงเป็นผู้ชายเจ้าชู้ไม่ดูแลเอาใจใส่ภรรยาและลูก ถือว่าตนเองเป็นพ่อเป็นผู้ปกครองครอบครัวบังคับให้ภรรยาและลูกอยู่ในคำสั่ง เมื่อกลิกาต่อต้านจึงทะเลาะกันรุนแรง วิลาวัณย์ซึ่งไม่เคยโต้แย้งใดๆมาก่อนไม่พอใจที่เกรียงทำร้ายลูกเพราะผู้หญิงคนอื่นจึงส่งกลิกาไปเรียนที่อังกฤษและไปพักกับคู่รักเก่าของตน ในขณะที่เดียวกันวิลาวัณย์มีที่ทำว่าจะหย่าขาดเกรียงเพื่อกลับไปหาคู่รักเก่าซึ่งมีคุณสมบัติที่ดีกว่า ทำให้เกรียงต้องปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้ครอบครัวกลับมาเป็นครอบครัวที่ดีกว่าเดิม

พรรณนะของปิยะพรเกี่ยวกับเรื่องของผู้หญิงในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

“ผู้หญิงสามารถเป็นผู้นำครอบครัวได้ดี” จะเห็นได้จากบทบาทของปาริณาที่สามารถทำหน้าที่ในการดูแลครอบครัวแทนพ่อ ที่เสียชีวิตไปอย่างกะทันหันได้เป็นอย่างดี โดยเริ่มจากหาหลักฐานเพื่อลบล้างความผิดของพ่อและแก้ไขภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของครอบครัวจนสำเร็จ นอกจากนี้ปาริณายังประกอบอาชีพโดยใช้ความรู้ความสามารถเพื่อเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้เป็นอย่างดี

“ผู้ชายบางคนนอกใจภรรยาด้วยการมีภรรยาน้อย และยังกำหนดให้ภรรยาต้องอดทน พฤติกรรมดังกล่าว เป็นการกดขี่ผู้หญิงในครอบครัวมีสภาพเป็นรอง” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของเกรียงที่เป็นผู้ชายเจ้าชู้แม้ว่าจะมีภรรยาอยู่แล้วก็ตาม เกรียงพยายามให้วิลาวัลย์ซึ่งเป็นภรรยาและลูกสาวคือกสิกาอดทนกับพฤติกรรมของตน เมื่อกสิกาไม่สามารถอดทนได้จึงมีเรื่องขัดแย้งกันอย่างรุนแรง เมื่อวิลาวัลย์แก้ไขปัญหาด้วยการจะหย่าขาด ทำให้เกรียงเลิกพฤติกรรมดังกล่าวเพราะกลัวที่จะสูญเสียลูกและภรรยาไป

“ผู้หญิงสมัยใหม่มีความคิดต่อต้านการเอาใจเอียงเอียงเปรี้ยวของผู้ชายในครอบครัว” จะเห็นได้จากบทบาทของกสิกาที่ต่อต้านพฤติกรรมของเกรียงผู้เป็นพ่ออย่างตรงไปตรงมา จากคำพูดที่แสดงความไม่เห็นด้วย และการทะเลาะเบาะแว้งกันรุนแรงเนื่องจากกสิกาพบพ่อของเธอกำลังพลอดรักกับเด็กสาวคนหนึ่งต่อหน้าต่อตา กสิกาต่อต้านพฤติกรรมของพ่อด้วยคำพูดและการกระทำคือหนีออกจากบ้านเพื่อแสดงความคิดเห็นที่รับไม่ได้กับพฤติกรรมที่ไม่ดีดังกล่าว

๒.๔.๑๑ ในบ่วงมนตรา

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติโดยมีโครงเรื่องคือ ตัวละครเอกหญิงได้แก่ จารวีร์ มีสัมผัสที่ ๖ สามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าและติดต่อวิญญาณได้ เมื่อเดินทางไปทำงานในจังหวัดทางภาคเหนือก็พบวิญญาณที่มาขอร้องให้ช่วยเหลือ นภนต์ ผู้เป็นเจ้าของโครงการที่จารวีร์รับผิดชอบอยู่ไม่ให้กระทำผิด แล้วบรรดาภูตผีต่างๆที่ติดอยู่ในบ่วงกรรมจะได้พ้นจากความทุกข์เวทนา ปมปัญหาของเรื่องคือ นภนต์มีความบาดหมางกับวารีที่เป็นภรรยาหลวงของพ่อ เนื่องจากเขาเป็นลูกภรรยาน้อย วารีสามีตนเองและนภลัยแม่ของนภนต์แล้วปกปิดความผิดไว้ และเมื่อนภนต์โตขึ้นวารีก็นำพยายามทำร้ายจิตใจและต้องการฆ่าเขากลับมาอีกคนหนึ่ง เพื่อแก้แค้นที่แม่ของนภนต์แย่งสามี ทำให้จารวีร์ต้องคอยช่วยเหลือ จนกระทั่งนภนต์สามารถกำจัดกิเลสในใจตนได้ไม่หลงไปติดอยู่ในบ่วงร้อยของกิเลส เป็นการตัดห่วงโซ่ทั้งหมดที่พันธนาการภูตผีและผู้หลงผิดในปัญหาเดียวกันนี้ได้สำเร็จ

พรรณนะเกี่ยวกับผู้หญิงในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

“ผู้หญิงเป็นผู้ที่มีความสามารถไม่แพ้ผู้ชาย ทั้งในด้านการศึกษาและการทำงาน” จะเห็นได้จากบทบาทของจารวีร์ที่มีความสามารถในด้านการศึกษา โดยสามารถเข้าศึกษาในสาขาวิชา

ของผู้ชายและมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก นอกจากนั้นบทบาทของวาริที่เป็นผู้หญิงเก่งและมีความสามารถในด้านการทำงานก็ถือเป็นบทพิสูจน์ความสามารถของผู้หญิงที่มีไม่แพ้ผู้ชายได้

“ผู้ชายที่มีภรรยาบ่อยสร้างปัญหาให้กับตนเองและครอบครัว” จะเห็นได้จากบทบาทของพ่อของนภนต์ที่มีความสัมพันธ์กับพนักงานในบริษัทจนเกิดตั้งครรภ์ ทำให้ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูทั้งที่ตนเองมีภรรยาอยู่แล้ว ทำให้วาริซึ่งเป็นภรรยาหลวงต้องการแก้แค้น จนในที่สุดวาริก็มาสามีและภรรยาบ่อย และได้เก็บนภนต์ซึ่งเป็นลูกชายไว้แก้แค้น จะเห็นได้ว่าการสร้างปัญหาด้วยการนอกใจภรรยาก็จะทำให้ปัญหาอื่นๆเกิดขึ้นและบานปลายจนกลายเป็นปัญหาที่ร้ายแรงส่งผลต่อทั้งผู้ก่อปัญหาและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

๒.๔.๑๒ บัลลังก์แสงเดือน

โครงเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้ก็เป็นความขัดแย้งของคนในครอบครัว ตัวละครเอกหญิงคือ มณฑกานต์ เป็นผู้มีปัญหาครอบครัวเนื่องจากพ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และต่างคนก็มีครอบครัวใหม่ มณฑกานต์จึงไม่สามารถอยู่กับใครได้ จึงต้องไปอาศัยอยู่กับน้า ปมปัญหาคือมณฑกานต์ไม่ทราบว่พ่อของตนมีอาการผิดปกติทางจิตจนทำร้ายร่างกายแม่คือมัทนาเกือบเสียชีวิต ทำให้แม่ทนไม่ได้ต้องหนีไปกับคนอื่น มณฑกานต์เข้าใจผิดว่าแม่ทำให้ครอบครัวล่มสลายจึงเกลียดแม่แสดงอาการก้าวร้าวและต่อต้าน แม้กระทั่งมัทนากำลังจะเสียชีวิต มณฑกานต์ก็ยังไม่ทราบว่าแม่ป่วยและทำร้ายจิตใจเสมอ สุดท้ายเมื่อมณฑกานต์รู้ความจริงก็สามารถปรับความเข้าใจกับมัทนาก่อนที่แม่จะเสียชีวิตได้

ส่วนโครงเรื่องรองได้แก่ คีริคเป็นหลานชายของอัสมาซึ่งเป็นผู้นำของประเทศคะเตลีและเป็นสามีใหม่ของมัทนา คีริคเป็นผู้สืบสานช่วยงานในการพัฒนาประเทศที่กำลังจะพัฒนาและผลักดันให้ประเทศมีการปกครองแบบประชาธิปไตยโดยปราศจากการครอบงำของทหาร ทำให้ปรณทหารผู้มีความโกลัซิด ซึ่งเป็นผู้มักใหญ่ใฝ่สูงวางแผนที่จะสังหารทั้งอัสมา รวมทั้งผู้นำที่มีอำนาจในประเทศคนอื่นและคีริค ปรณลงมือในวันที่ทราบข่าวว่มัทนาภรรยาของผู้นำประเทศป่วยหนัก ทำให้คีริคจึงถูกทำร้ายได้รับบาดเจ็บ แต่ในที่สุดแผนการยึดอำนาจของฝ่ายที่จะเอาเปรียบประเทศก็ไม่เป็นผลประเทศคะเตลีก็สามารถจัดการเลือกตั้งอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกและมีรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งได้สำเร็จ

ทรศนะเกี่ยวกับกับผู้หญิงของปิยะพรในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

“ผู้ชายบางทำร้ายร่างกายและจิตใจผู้หญิงจนกระทั่งไม่สามารถอดทนได้ ทั้งยังเป็นการทำลายครอบครัวให้ล่มสลายอีกด้วย” จะเห็นได้จากบทบาทของนพชัยที่ทำร้ายร่างกายภรรยาของตนเองจนได้รับบาดเจ็บสาหัสเป็นเวลายาวนาน เนื่องจากมีความผิดปกติทางจิตใจ ทำให้มัทนาซึ่งเป็นภรรยาได้รับความเจ็บปวดทั้งทางกายและใจ จนกระทั่งต้องปลีกตัวออกจากครอบครัว และทำให้ครอบครัวแตกแยกในที่สุด

“ผู้หญิงเป็นผู้เสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อความสุขของผู้อื่น” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของมัทนา ที่หลังจากหนีออกจากครอบครัวแล้วได้แต่งงานใหม่กับอัสมาที่เป็นผู้นำประเทศคะเตลี มัทนาได้ใช้ทรัพย์สินเงินทองส่วนตัวในการจัดตั้งมูลนิธิเพื่อช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสกว่าตน และผู้ป่วยทางจิตเช่นเดียวกับสามีเก่า เพื่อช่วยเหลือคนในสังคมไม่ให้ประสบปัญหาเช่นเดียวกันกับเธอ เป็นการช่วยแก้ไขปัญหาก็แก่คนในสังคมเพื่อสร้างสรรค์สังคมให้ดียิ่งขึ้นอีกทางหนึ่ง

๒.๔.๑๓ ลับแลลายเมฆ

โครงเรื่องหลักของลับแลลายเมฆนี้เป็นความขัดแย้งของนภนภางค์ ตัวละครเอกหญิงกับตนเอง กล่าวคือนภนภางค์เคยถูกระงับการแต่งงานตั้งแต่เธอยังอยู่ในวัยเด็กจนตั้งครรรค์เนื่องจากพ่อแม่เสียชีวิตแล้ว ปูและย่าซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูได้ใช้วิธีการแพทย์เพื่อให้นภนภางค์ลืมเหตุการณ์ดังกล่าวโดยสิ้นเชิง ปมปัญหาของเรื่องนี้อยู่ที่เมื่อปูเสียชีวิตแล้ว และนภนภางค์ได้แต่งงานกับกฤต ซึ่งเป็นชายหนุ่มผู้ชายที่ใหญ่เลือกให้ แต่พบว่าตนเองมีอาการกลัวและปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้สามีรับสภาพไม่ได้และต้องหย่าขาดจากกันในเวลาไม่ถึงสองวัน นภนภางค์พยายามหาสาเหตุของพฤติกรรมที่แปลกของเธอ จึงพบว่าเธอเคยถูกข่มขืน นภนภางค์ยอมรับความจริงไม่ได้และคิดว่าตนเองด้อยค่า จึงไม่ยอมมีชีวิตอยู่ ปมปัญหานี้ มันทา ตัวละครเอกชายที่เป็นแพทย์ได้ช่วยรักษาเยียวยา และให้กำลังใจ ในที่สุดนภนภางค์ก็สามารถฟื้นฟูจิตใจให้ดีขึ้น หลังจากนั้นก็ยังได้มีโอกาสช่วยเหลือผู้ประสบเหตุร้ายเช่นเดียวกัน ทำให้นภนภางค์รู้สึกว่าคุณค่าสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข

นอกจากนี้ยังปรากฏโครงเรื่องรองอีกด้วย ได้แก่ จีรณาเป็นผู้หญิงค่อนข้างเปิดเผยตรงไปตรงมา โฝงผางและแต่งตัวเก่งค่อนข้างไปทางล่อแหลม มีอาชีพเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน เธอมีใจให้กับกฤตซึ่งเป็นเพื่อนในกลุ่มที่สนิทสนมกัน โดยที่กฤตก็มีใจให้ ความขัดแย้งคือกฤตกลับเลือกที่จะแต่งงานกับนภนภางค์ ซึ่งเป็นผู้หญิงเรียบร้อยและผู้ใหญ่เห็นว่าเหมาะสมกัน จีรณาเสียใจไม่สามารถอยู่ร่วมงานแต่งงานของกฤตได้จนจบจึงกลับออกจากงานก่อน ทำให้จีมซึ่งจ้องจะเอาเปรียบผู้หญิงในกลุ่มของจีรณาจีตัวไปข่มขืน แต่โชคดีที่เจอคุณเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งไปช่วยเหลือไว้ เมื่อกฤตหย่าขาดจากภรรยาเพราะมีปัญหาก็กลับมาหาเธอ แม้จีรณาจะยังไม่ตัดใจจากกฤต แต่จีรณาที่ไม่ได้คืนดีด้วยในทันทีเพราะต้องการที่จะให้กฤตสำนึกในการกระทำของตนเองทั้งความผิดที่ละทิ้งภรรยาและความผิดที่เคยทำร้ายจิตใจเธอ

พรรณณะเกี่ยวกับกับผู้หญิงของปิยะพรในเรื่องลับแลลายเมฆนี้มีหลากหลายประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

“ผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกทำร้ายอย่างรุนแรง ได้แก่ การถูกข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นปัญหาติดตัวไปจนชั่วชีวิต” จะเห็นได้จากบทบาทของนภนภางค์ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราตั้งแต่วัยเด็ก

และได้รับการรักษาจากแพทย์เพื่อให้ลืมเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้น แต่เมื่อเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่นภณภางค์ก็ยังคงรื้อฟื้นความทรงจำดังกล่าวได้ และไม่สามารถหนีความจริงที่เกิดขึ้น ทำให้ภณภางค์รู้สึกว่ตนเองด้อยค่า และมีมลทินติดตัว ซึ่งเป็นปัญหาการข่มขืนนี้จึงเป็นปัญหาที่สำคัญต่อชีวิตผู้หญิงที่เกิดขึ้น และมักจะเป็นปัญหาที่ยากจะลืมเลือนไปจากใจได้ชั่วชีวิต

“ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเป็นปัญหาที่ทุกคนควรจะให้มีความสำคัญและร่วมมือกันแก้ไข” จะเห็นได้จากเนื้อเรื่องทีกล่าวถึงความคิดของคนในสังคมหลังจากรับรู้ข่าวว่าดาว ซึ่งเป็นตัวละครหญิงอีกตัวหนึ่งที่ประสบปัญหาดังกล่าว ถูกชายถึงสี่คนข่มขืน ปิยะพรแสดงให้เห็นว่าคนในสังคมยังคงตำหนิและรังเกียจผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ ทั้งที่ความเป็นจริงผู้หญิงไม่ได้เป็นผู้ก่อเหตุ ปิยะพรจึงนำเสนอทรรศนะดังกล่าวเพื่อเรียกร้องให้คนในสังคมช่วยกันแก้ไขปัญหา และไม่ซ้ำเติมผู้หญิงที่ถูกกระทำ แต่ทุกคนต้องช่วยกันให้กำลังใจและเยียวยาให้ผู้ประสบเหตุได้กลับมาใช้ชีวิตที่ดีในสังคมได้เช่นเดิม

“วิธีการแก้ไขปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราอีกทางหนึ่งคือการดำเนินคดีตามกฎหมาย” จะเห็นได้จากการดำเนินคดีเพื่อให้ผู้ชายที่ข่มขืนดาวได้รับโทษทางกฎหมาย แต่ปิยะพรก็เห็นว่ากระบวนการทางกฎหมายก็ยังคงเป็นการซ้ำเติมผู้หญิงอยู่ดี เนื่องจากการสอบสวนและการให้ข้อมูลซึ่งเป็นการทบทวนเหตุการณ์เลวร้ายในชีวิตหลายครั้ง คล้ายเป็นการตอกย้ำเรื่องราวที่เกิดขึ้น อีกทั้งผู้หญิงยังต้องเผชิญกับการดูถูกมากมายจากเจ้าหน้าที่ของผู้ชายที่กระทำผิด จึงต้องใช้ความอดทนอย่างสูง จึงจะประสบความสำเร็จในการเรียกร้องความเป็นธรรม แต่อย่างไรก็ตามการดำเนินคดีตามกฎหมายก็สามารถแก้ไขปัญหาได้ในส่วนของการได้รับโทษของผู้ชายเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ปัญหาทางสังคม ปัญหาทางร่างกายและจิตใจของผู้หญิงดีขึ้นตามไปด้วย

“ผู้ชายควรจะให้เกียรติผู้หญิง และเคารพในสิทธิของผู้หญิงอย่างเท่าเทียมกัน” จะเห็นได้จากบทบาทของมณฑาในการเป็นผู้ที่ให้เกียรติผู้หญิง ดูแลปกป้องผู้หญิง และยกย่องผู้หญิงในฐานะเพศแม่เป็นอย่างดี เนื่องจากมณฑาเห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า อีกทั้งยังเป็นเพศที่เสียเปรียบในหลายด้าน ดังนั้นการจะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขได้ก็ควรที่จะยกย่องให้เกียรติและเคารพในสิทธิของความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน จึงจะทำให้ไม่เกิดปัญหาต่างๆขึ้นในสังคม

“สังคมไม่ควรประเมินค่าของผู้หญิงจากลักษณะภายนอก” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของจิรณาในการแต่งกายและวางตัวไม่สุภาพตามที่สังคมมุ่งหวังให้ผู้หญิงเป็น แต่ในขณะเดียวกันจิรณาก็เป็นคนดี มีน้ำใจและช่วยเหลือผู้อื่นอย่างจริงใจอยู่เสมอ ลักษณะภายนอกของจิรณาเกิดจากการเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่ปรับปรุงตัวตามวัฒนธรรมตะวันตก และการมีโอกาสทำงานร่วมกับเพศตรงข้ามมากขึ้น ดังนั้นบุคลิกภายนอกจึงปรับเปลี่ยนไปตามบทบาทที่ได้รับ สังคมจึงไม่ควรนำมาประเมินคุณค่าและดูหมิ่นผู้หญิงที่มีลักษณะภายนอกดังกล่าว

๒.๔.๑๔ บ้านร้อยดอกไม้

โครงเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้เป็นความขัดแย้งของตัวละครเอกหญิงคือปาฏลีกับตัวละครเอกชายคือกอบบุญ ปาฏลีต้องการรักษาบ้านร้อยดอกไม้ที่เป็นมรดกตกทอดไว้ และต้องประคับประคองบริษัทสิ่งทอของครอบครัวให้อยู่รอด ส่วนกอบบุญต้องการบ้านร้อยดอกไม้ซึ่งเป็นสมบัติเดิมของตระกูลกลับคืน ปมปัญหาคือบริษัทของปาฏลีกำลังจะปิดกิจการลง ปาฏลีคิดว่า เป็นเพราะกลไกทางธุรกิจ โดยที่กอบบุญซึ่งมีอำนาจมากเป็นผู้กระทำ แท้ที่จริงแล้วปัญหาที่เกิดขึ้นกับบริษัทกลับเกิดจาก วิพช พนักงานเก่าแก่ที่ต้องการถ่ายเทเงินของบริษัทไปเป็นของตน โดยที่วิพชได้หลอกใช้บุษกรซึ่งเป็นญาติของปาฏลี ที่มีหน้าที่ในการควบคุมบัญชีและการเงินของบริษัททำการทุจริต ดังนั้น กอบบุญ และ ปรก ผู้เป็นพ่อของปาฏลี จึงร่วมมือกันวางแผนเพื่อหาหลักฐานเอาผิดผู้ทุจริต ในที่สุดปาฏลีจึงทราบว่าผู้ที่เป็นมิตรที่แท้จริง คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอคือกอบบุญจึงตกลงใจที่จะคบหากันในที่สุด

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงในนวนิยายเรื่องนี้ได้แก่

“ผู้หญิงมีความสามารถไม่แพ้ผู้ชาย สามารถเป็นผู้นำครอบครัวและการงานได้เป็นอย่างดี” จะเห็นได้จากบทบาทของปาฏลีที่เป็นแม้ว่าจะอยู่ในวัยเรียน แต่เมื่อครอบครัวและธุรกิจของครอบครัวมีปัญหาปาฏลีก็สามารถเป็นผู้แก้ไขปัญหาและนำพาครอบครัวผ่านพ้นสถานการณ์ที่แล้วร้ายได้อย่างเข้มแข็ง จนประสบความสำเร็จ แม้ว่าจะมีผู้พยายามกลั่นแกล้งและทุจริตต่อบริษัทอยู่ก็ตาม จึงเห็นได้ชัดว่าผู้หญิงมีความสามารถไม่ด้อยไปกว่าผู้ชาย

“ผู้ชายไม่ควรใช้ประโยชน์จากความรักร่วมสัมพันธ์กับผู้หญิง เป็นเครื่องมือในการกอบโกยผลประโยชน์ในด้านอื่น” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของวิพชซึ่งพยายามจะคดโกงบริษัทและใช้บุษกรซึ่งเป็นพนักงานบัญชี ผู้มีความรักต่อเขาในการคดโกงเงินของบริษัท แต่ท้ายที่สุดวิพชก็ไม่ได้จริงใจกับบุษกร จึงเห็นได้ว่าผู้ชายเอารัดเอาเปรียบด้วยการใช้ความรักของผู้หญิงเพื่อประโยชน์ในเรื่องอื่น แสดงให้เห็นถึงความได้เปรียบของผู้หญิงในเรื่องความรักความสัมพันธ์

๒.๔.๑๕ ในวาระวัน

โครงเรื่องหลักของนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่องนี้เป็นการเล่นเรื่องชีวิตของตัวละครเอกหญิงคือ แม่วัน ซึ่งเป็นเด็กกำพร้าและต้องพยายามต่อสู้ชีวิตให้ดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง แม้ว่าแม่วันจะอาศัยอยู่กับครอบครัวของป่าพริ่งที่เป็นญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ก็ตาม แต่ป่าของเธอก็ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือแต่อย่างใด ซ้ำแม่วันก็ถูกพิศลูกสาวของป่าใช้งานและถูกรุหยาบชกอยู่เสมอ เมื่อแม่วันพบรักกับพ่อเกิดซึ่งเป็นลูกชายของเศรษฐี และเป็นชายหนุ่มคนเดียวที่เหมือนกับที่แม่พิศหมายปอง พิศจึงให้คนไปทำร้ายและหวังจะให้แม่วันถูกข่มขืนเพื่อจะได้ประจานให้วันอัปอายจนไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ แต่แผนการดังกล่าวไม่สำเร็จ เหตุการณ์นั้นทำ

ให้พ่อเกิดเร่งเวลาแต่งงานให้เร็วขึ้น เมื่อแม่วันแต่งงานแล้วก็มีชีวิตที่ดีขึ้น แต่ก็ไม่ได้ละเลยการทำงาน กลับขยันทำงานมากยิ่งขึ้นทั้งงานบ้าน และกิจการของครอบครัว ซึ่งพ่อเกิดก็สนับสนุนให้แม่วันทำงานคู่เคียงกัน จนธุรกิจประสบความสำเร็จและมีฐานะมั่นคงยิ่งขึ้น ต่อมาเมื่อพ่อเกิดเสียชีวิต วันก็ต้องทำหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัว ซึ่งก็สามารถรับผิดชอบได้เป็นอย่างดี โดยเนื้อเรื่องดำเนินไปตามลำดับเวลาในชีวิตของแม่วัน และเปรียบเทียบช่วงชีวิตต่างๆกับเวลาในแต่ละวัน โครงเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ เน้นการเล่าเรื่องชีวิตควบคู่ไปกับการเล่าประวัติศาสตร์พื้นถิ่นของจังหวัดชลบุรี

พรรณนะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ได้แก่

“ผู้หญิงเป็นเพศที่มีความละเอียดอ่อน อุดมทุนและมีความประณีประนอม ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ดีที่สร้างความผาสุกให้กับสังคม” พรรณนาดังกล่าวนำเสนอผ่านบทบาทของวัน ซึ่งเป็นผู้หญิงที่มีความอดทน อ่อนโยนและประณีประนอมกับผู้อื่นอยู่เสมอ เมื่อมีปัญหาขัดแย้งกับผู้อื่น วันก็สามารถแก้ไขคลี่คลายปัญหาไปในทางที่ดีขึ้นอยู่เสมอ นอกจากนี้ผู้ที่รอบข้างวันก็เป็นผู้ที่กระทำความดีตามวันไปด้วย จึงถือได้ว่าเป็นคุณลักษณะที่ดีของผู้หญิงที่สามารถสร้างความสงบสุขให้กับสังคมได้

“ผู้หญิงมีสติปัญญาและมีเหตุผล คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงสามารถบริหารจัดการทั้งเรื่องภายในบ้านและเรื่องการทำงานได้ดี” จะเห็นได้จากบทบาทของวัน หลังจากที่พ่อเกิดผู้เป็นสามีเสียชีวิตไป วันก็ต้องเป็นผู้บริหารกิจการและดูแลครอบครัวเพียงลำพัง ซึ่งต้องใช้สติปัญญาและความอดทนเป็นอย่างมาก แต่ก็ทำให้ครอบครัวอยู่ได้ด้วยความเป็นสุข

“ผู้ชายมีส่วนในการส่งเสริมให้ผู้หญิงประสบความสำเร็จในชีวิต” จะเห็นได้จากบทบาทของเกิดในการสนับสนุนวันให้ประกอบอาชีพเคียงบ่าเคียงไหล่กัน แม้ว่าวันจะต้องรับผิดชอบงานบ้านอยู่แล้ว แต่เนื่องจากเกิดเห็นว่าวันต้องการทำงานนอกบ้าน จึงสนับสนุนให้วันได้ทำสิ่งที่ตนเองรัก จนในที่สุดครอบครัวของทั้งคู่ก็ประสบความสำเร็จในด้านอาชีพมีฐานะที่มั่นคงและมีครอบครัวที่เป็นสุข

๒.๔.๑๖ วาวพลอย

โครงเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้เป็นความขัดแย้งในครอบครัวเกิดจากตัวละครเอกหญิงคือ ก่องเพชร ลอบคบหาได้เสียกับ ธนิก ที่เป็นผู้ชายที่รักความสะดวกสบายและหวังผลประโยชน์เรื่องทรัพย์สินจากการคบหากับหญิงสาว ก่องเพชรมีปมปัญหาในใจคือถูกแม่ส่งไปอาศัยอยู่กับญาติตั้งแต่เด็ก ทำให้ก่องเพชรขาดการติดต่อกับพี่น้องและไม่เคยได้รับความอบอุ่นจากพ่อหรือพี่ชาย ก่องเพชรต้องการจะทำตามใจ คุณนันทา ยายของเธอทุกเรื่องเพื่อได้รับมรดกที่มหาศาล จึงยินยอมแต่งงานกับปรีดี ชายหนุ่มที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อม แต่ปรีดีเองก็มี

เบื้องหลังที่ปิดบังไว้คือความผิดปกติทางใจที่รักใคร่เพศเดียวกัน จุดขัดแย้งคือปรีดีประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต แต่ในที่เกิดเหตุกลับมีภาพถ่ายของก่องเพชรขณะอยู่กับชนิก จึงทำให้สังคมตั้งข้อกล่าวหาว่าก่องเพชรและชนิกซึ่งเป็นชายชู้เป็นผู้ร่วมกันฆาตกรรม ในที่สุดความจริงทุกอย่างถูกเปิดเผยพบว่า ปรีดีถูกเด็กชายที่เป็นคนหนึ่งฆ่าชิงทรัพย์ ชนิกและก่องเพชรพ้นความผิดจากการฆ่าคนตาย แต่ก็ทำให้สังคมประณามความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรมโดยเฉพาะคุณนันทาคุณยายที่เลี้ยงก่องเพชรมาถึงกับขับไล่และตัดความสัมพันธ์ ทำให้พ่อแม่พี่น้องของก่องเพชรทุกคนพยายามเข้ามาช่วยเหลือ แม้ว่าจะรังเกียจชนิกมากก็ตาม ในที่สุดเมื่อครอบครัวตัดสินใจให้ก่องเพชรปลีกตัวไปจากสังคมเพื่อหลบเลี่ยงข่าวคราวที่เกิดขึ้น โดยให้ไปดูแลธุรกิจของครอบครัวที่ประเทศจีนร่วมกับชนิก ทำให้ก่องเพชรเห็นธาตุแท้ของชนิกและเลิกคบหาได้ในที่สุด

ส่วนโครงเรื่องรองได้แก่ ตัวละครเก็จไพลินน้องสาวของก่องเพชร ช่วยเหลือพี่สาวปกปิดความสัมพันธ์กับชู้รัก เพื่อไม่ให้ครอบครัวทราบจนถึงวันแต่งงานของก่องเพชรกับปรีดี โดยที่เก็จไพลินเชื่อคำสัญญาของก่องเพชรที่จะเลิกคบกับชนิกอย่างเด็ดขาดหลังแต่งงาน เก็จไพลินพบกับบัณฑิตพี่ชายของปรีดีและชอบพอกัน แม้ว่าในตอนต้นบัณฑิตจะประเมินเก็จไพลินว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่ดี เพราะสังเกตจากการแต่งกายและการวางตัวที่เก็จไพลินมักจะแสดงท่าที่สนิทสนมกับผู้ชายมากเกินไป แต่เมื่อได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของเก็จไพลิน บัณฑิตก็เข้าใจถึงจิตใจที่ดีงามของเธอ ปมปัญหาคือแต่เมื่อปรีดีเสียชีวิตทางครอบครัวของบัณฑิตโทษว่าเป็นความผิดของก่องเพชร ทำให้บัณฑิตโทษเก็จไพลินที่ให้ความช่วยเหลือก่องเพชรปกปิดความผิดจึงเลิกติดต่อกับเก็จไพลิน ในที่สุดเมื่อพิสูจน์ได้ว่าก่องเพชรไม่ใช่ผู้กระทำผิด บัณฑิตจึงยอมรับความจริงว่าน้องชายของเขาเป็นผู้ที่รักเพศเดียวกันแล้วกลับมาเริ่มต้นความสัมพันธ์กับเก็จไพลินอีกครั้งหนึ่ง

ทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในนวนิยายเรื่องนี้ได้แก่

“กรอบการประพฤติตัวของผู้หญิงในสังคมควรเปลี่ยนแปลงบางประการ เช่น การวางตัว การแต่งกาย เป็นต้น” จะเห็นได้จากบทบาทของเก็จไพลิน ที่เป็นผู้หญิงทันสมัยมีการแต่งกายตามกระแสนิยม บางครั้งก็ไม่เรียบร้อย แต่เก็จไพลินก็เป็นผู้หญิงที่ดีคนหนึ่ง อย่างไรก็ตามก็ยังมีผู้ประเมินคุณค่าของเก็จไพลินจากลักษณะภายนอก แต่เมื่อได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงแล้วก็พบว่าเก็จไพลินเป็นคนดี

“ผู้ชายบางคนก็ไม่ยึดติดเรื่องพรหมจรรย์ และพิจารณาผู้หญิงที่การกระทำคุณความดี” ดังที่ปรากฏเป็นคำพูดของเกื้อคุณ ที่สะท้อนความคิดภายในใจของเขาไว้ว่า เขาเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่เปิดกว้างและให้โอกาสแก่ทุกคนอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อพิจารณาผู้หญิงคนหนึ่งก็จะไม่พิจารณาอดีตที่ผ่านมาผ่านไปแล้ว แต่ก็พิจารณาจากความคิดดี และการกระทำดีของผู้หญิง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการไม่ยึดติดกับค่านิยมเรื่องพรหมจรรย์ได้อย่างชัดเจน

๒.๔.๑๗ สะพานแสงคำ

โครงเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องของการย้อนกลับเข้าไปในอดีตชาติของตัวละครเอกหญิงคือ เมษาริน โครงเรื่องนี้เป็นการค้นหาความจริงของเจ้าหญิงคำประพาพแห่งรัฐเชียงพระคำทางภาคเหนือ เนื่องจากเจ้าหลวงและหม่อมประไพพัชรผู้เป็นพ่อแม่ของเจ้าคำประพาพถูกฆาตกรรม ปมปัญหาคือคำประพาพต้องดูแลทรัพย์สินและกิจการที่เป็นมรดกตกทอดจากเจ้าคุณศรีวิศัลย์ ผู้เป็นตาที่เป็นเสนาบดีอยู่ในสยามด้วยตนเอง อีกทั้งเมื่อเจ้าคุณศรีวิศัลย์เสียชีวิต คำประพาพก็ถูกหม่อมพื่อน้องสาวของตาปองร้ายเพราะหวังทรัพย์สิน ทำให้ไศลรัตน์เข้าช่วยเหลือ นอกจากนี้เจ้าคำประพาพยังถูกเจ้าสร้อยจันทร์ภรรยาอีกคนหนึ่งของเจ้าหลวงยุยงให้เข้าใจผิดว่า ไศลรัตน์ ชายคนรักและ เจ้าศุขวงศ์พ่อของเขาเป็นผู้กระทำผิด เมษารินจึงเป็นผู้ช่วยเหลือให้ทราบความจริง และเมื่อเมษารินกลับมาสู่ยุคปัจจุบันก็พบว่าแท้จริงแล้วเจ้าหญิงคำประพาพนั้นคือเมษารินในอดีตชาตินั่นเอง

ส่วนโครงเรื่องรองของสะพานแสงคำนั้นเป็นการเล่าเรื่องของ เจ้าจันทร์แจ่มฟ้าเป็นเชื้อสายของผู้ครองนครเชียงพระคำกลับมายังเมืองไทย พบว่าพิมลพัทธ์ผู้มีสิทธิในการครอบครองคัมเจ้าหลวงอีกครั้งหนึ่งกำลังจะเปลี่ยนแปลงคัมให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว ปมปัญหาคือเจ้าจันทร์แจ่มฟ้าเป็นผู้หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี และเชื่อถือคำบอกเล่าของเจ้าสร้อยจันทร์ยายของตน ซึ่งเป็นพี่สาวคนละแม่กับเจ้าคำประพาพที่ว่า ครอบครัวของเจ้าคำประพาพทรยศต่อล้านนาไปเข้ากับสยาม และเป็นผู้ฆ่าเจ้าหลวงแห่งเชียงพระคำ ทำให้เจ้าจันทร์แจ่มฟ้ามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครอบครัวของพิมลพัทธ์มาตั้งแต่วัยเด็ก แต่เมื่อเจ้าจันทร์แจ่มฟ้าเข้าไปเยี่ยมชมคัมก็พบว่าตัวเรือนชำรุดมาก และตนเองก็ได้รับบาดเจ็บจากการถูกไม้ผุพังร่วงลงมาทับ ทำให้ต้องส่งเมษารินผู้ติดตามไปศึกษาโครงการของพิมลพัทธ์ และให้เมษารินพยายามขัดขวางโครงการปรับปรุงคัมเจ้าหลวง เมษารินได้ศึกษาประวัติศาสตร์ที่มีการบันทึกไว้ก็กลับพบว่า แท้จริงแล้วบรรพบุรุษของเจ้าจันทร์แจ่มฟ้าคือผู้ที่ทรยศเจ้าหลวงที่แท้จริง พิมลพัทธ์ได้แสดงความจริงใจด้วยการไม่บอกข้อเท็จจริงแก่เจ้าจันทร์แจ่มฟ้า เพราะไม่ต้องการทำลายความภาคภูมิใจของเจ้าจันทร์แจ่มฟ้า นอกจากนี้พิมลพัทธ์ยังนำทั้งเจ้าจันทร์และเมษารินไปชมพิพิธภัณฑ์เรือนศิราษของตน ความตั้งใจจริงของพิมลพัทธ์ทำให้เจ้าจันทร์แจ่มฟ้าและเมษารินยอมรับและอนุญาตให้ปรับปรุงคัมเจ้าหลวงเพื่อเป็นการเผยแพร่เกียรติคุณของวงศ์ตระกูลได้ในที่สุด

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงที่ปิยะพรนาเสนอไว้ในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

“ผู้ชายที่ยกย่องให้เกียรติอย่างเท่าเทียมกันมักจะได้รับยกย่องจากผู้อื่น” ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของภาสุ ที่แม้ว่าจะมีโอกาสในการใกล้ชิดกับเมษารินหลายครั้งแต่ก็ไม่เคยเอารัดเอาเปรียบ นอกจากนี้ภาสุยังให้เกียรติเมษารินด้วยการให้สิทธิในการตัดสินใจทุกประการด้วยตนเอง และเขาก็ยอมรับและเคารพความคิดของเมษาริน ซึ่งบทบาทดังกล่าวเป็นที่ยกย่องของตัวละครรอบข้างและปิยะพรนาเสนอด้วยน้ำเสียงชื่นชมเป็นอย่างมาก

“ผู้หญิงควรจะใส่ใจเรื่องการศึกษา เนื่องจากจะทำให้มีความรู้ติดตัวซึ่งจะนำมาใช้ในการดำรงชีวิตได้” จะเห็นได้จากบทบาทของคำประพาศซึ่งแม้ว่าจะเป็นผู้หญิงสมัยโบราณ แต่ก็ใส่ใจเรื่องการศึกษา เมื่อสิ้นพ่อแม่และญาติพี่น้องแล้ว คำประพาศก็ได้ใช้ความรู้ของตนมาดูแลทรัพย์สินเงินทอง และประกอบกิจการได้ด้วยตนเองเพียงลำพัง ซึ่งถือว่าเป็นความสามารถของผู้หญิงที่ควรยกย่อง แม้ว่าจะเป็นผู้หญิงที่เกิดในยุคที่ผู้หญิงยังไม่ได้รับการยอมรับยกย่องก็ตาม

๒.๕.๑๘ ตะวันเบิกฟ้า

โครงเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่าเป็นนวนิยายที่ต่อเนื่องจากเรื่อง ในวารวัน เป็นความขัดแย้งของคนในครอบครัว ตัวละครเอกหญิงคือตะวันวาดเป็นหลานกำพร้าอาศัยอยู่กับย่าคือ แม่วัน โดยที่ตะวันวาดเป็นผู้ที่มีความมานะในด้านการทำงาน สามารถช่วยงานย่าได้เป็นอย่างดี และคนในสังคมยกย่องให้เป็นผู้หญิงเก่งคนหนึ่ง นอกจากนี้ตะวันวาดยังเป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตนไม่ถือว่าตนเป็นลูกหลานของเศรษฐีจึงมีผู้ชื่นชมรักใคร่ในตัวตะวันวาดเป็นอย่างมาก แต่ตะวันวาดมีปัญหาขัดแย้งกับทวินนท์อาของตน เนื่องจากญาติที่เป็นคนรับใช้ของทวินนท์หลายคนเป็นผู้ยุแหย่ให้ผิดใจกัน ทำให้ทวินนท์สร้างเรื่องใส่ร้ายป้ายสีให้ตะวันวาดเสื่อมเสียเป็นที่อับอายในสังคม สุดท้ายแม่วันจึงแก้ไขปัญหาด้วยการให้ตะวันวาดแต่งงานกับนภ ซึ่งเป็นชายหนุ่มที่คบหาอยู่และเกี่ยวข้องเป็นญาติอีกทางหนึ่งด้วย เนื่องจากนภเป็นคนดีและคอยสนับสนุนให้ตะวันวาดทำแต่ความดีเสมอมา ทำให้ชีวิตของตะวันมีความสงบสุขในที่สุด

พรรณณะเกี่ยวกับผู้หญิงของปิยะพรในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่

“ผู้หญิงสามารถใช้สติปัญญาของตนเองในการทำงานจนประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก” จะเห็นได้จากบทบาทของตะวันวาดที่เป็นผู้หญิงที่ทำงานเก่ง และไม่รังเกียจงานที่สุจริตทุกชนิด ซึ่งทำให้ตะวันวาดประสบความสำเร็จในด้านการงาน เป็นที่ยอมรับยกย่องจากทั้งผู้หญิงด้วยกันและผู้ชายว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถมาก

“ผู้หญิงเป็นเพศที่ดั่งาม มีความอ่อนน้อมถ่อมตนและรู้จักทำดีเพื่อผู้อื่น” คุณลักษณะดังกล่าวปรากฏอยู่ในลักษณะของตะวันวาดที่เป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตนอยู่เสมอ ทำให้คนที่อยู่รอบข้างรู้สึกรักใคร่และสบายใจ อีกทั้งตะวันวาดยังเป็นรู้จักเสียสละเพื่อผู้อื่น เมื่อมีความขัดแย้งหรือปัญหาต่าง ๆ ตะวันวาดก็สามารถแก้ไขได้เป็นอย่างดี แสดงให้เห็นถึงความดั่งามของผู้หญิงที่นอกจากจะเป็นผู้ที่กระทำดีแล้ว ยังทำให้ผู้อื่นทำดีตามไปด้วย

จากโครงเรื่องและพรรณณะของปิยะพรที่ปรากฏในนวนิยายทั้งหมด ๑๘ เรื่องข้างต้นทำให้เห็นถึงมโนทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงบางประการของปิยะพร ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอรายละเอียดและวิเคราะห์อย่างชัดเจนในบทที่ ๔ ต่อไป

๒.๕ ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการเขียนนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม

นวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมทั้ง ๑๘ เรื่องที่นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ มีข้อสังเกตบางประการที่เป็นกลวิธีที่ปิยะพรใช้นำเสนอนวนิยาย ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอหัวข้อนี้เพื่อจะทำให้เข้าใจงานเขียนของปิยะพรได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งกลวิธีดังกล่าวเป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่งนอกเหนือไปจากเหตุผลอื่นๆที่ทำให้นวนิยายได้รับการยอมรับยกย่องและได้รับความนิยมอย่างยิ่งจากผู้อ่าน ได้แก่ การใช้นวนิยายเป็นช่องทางในการนำเสนอความคิดของผู้แต่ง และการเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องเข้าด้วยกัน

๒.๕.๑ การใช้นวนิยายเป็นช่องทางในการนำเสนอความคิดของผู้แต่ง

ปิยะพรมักจะสร้างนวนิยายที่สามารถนำเสนอมนต์เสน่ห์หรือความคิดเห็นผ่านโครงเรื่องที่มีการวางแผนไว้อย่างรัดกุม นวนิยายหลายเรื่องมีแนวคิดสำคัญของเรื่องเป็นนามธรรม แต่ปิยะพรได้ใช้นวนิยายแสดงให้เห็นแนวคิดอย่างเด่นชัดมากขึ้น นั่นคือใช้สถานการณ์ที่เกี่ยวกับตัวละครในเรื่องพิสูจน์มนต์เสน่ห์ที่ตั้งใจให้เห็นจริงอย่างเป็นรูปธรรม ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างนวนิยายเรื่องใต้เงาตะวัน ที่ปิยะพรได้นำเสนอความคิดเห็นที่ว่าไม่มีสิ่งใดในโลกสมบูรณ์แบบดังที่ได้กล่าวถึงแนวคิดในการสร้างนวนิยายเรื่องนี้ดังนี้

สิ่งใดสมบูรณ์แบบพร้อม คนทุกคนก็ต้องมีแง่มุมมีเรื่องราวที่ต้อง
เก็บงำซุกซ่อนแบบเดียวกับที่ในดวงตะวันยังมีจุดดับหรือ Sunspot
แอบแฝงอยู่... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๑)

ครั้นมาพิจารณาเนื้อหาในเรื่อง ใต้เงาตะวัน จะพบว่าปิยะพรนำเสนอแนวคิดอย่างแจ่มชัดว่าไม่มีสิ่งใดสมบูรณ์แบบโดยเฉพาะมนุษย์ซึ่งอาจจะมีทั้งด้านดีและด้านเลว ดังนั้นในเราจึงควรพิจารณาคนรอบด้านอย่างเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ จากในนวนิยายจะเห็นได้ว่า “ฉาย” และ “ปารีณา” เป็นผู้แสดงแนวคิดดังกล่าว กล่าวคือ ฉายเป็นตัวละครที่มีภาพลักษณ์ที่ดี ทั้งในฐานะพ่อที่ดีและพนักงานเก่าแก่ของบริษัทที่ซื่อสัตย์และเป็นทีไว้วางใจ ทำให้เป็นที่ชื่นชมของตัวละครแวดล้อม โดยเฉพาะในสายตาของ ปารีณา ผู้เป็นลูกสาว แต่เมื่อฉายเสียชีวิตปารีณาได้ค้นพบว่าฉายก็มีแง่มุมที่ทำความผิดและปกปิดไว้คือ การทรยศครอบครัวด้วยการมีความสัมพันธ์ลับกับภรรยาของเพื่อนชาวต่างชาติมาเป็นเวลานานกว่า ๒๐ ปี จนกระทั่งมีลูกสาวด้วยกัน ดังที่ปรากฏในนวนิยาย

...ที่แท้ในชอกในมุมที่เร้นลับยังมีความแปดเปื้อนโสมมซุก
ซ่อนอยู่ ชีวิตของพ่อมิได้สว่างไสวงดงามราวตะวันฉายแสงอย่างที่
เคยเข้าใจตลอดมาเลยสักนิด..

ฉายชุกซ่อนชีวิตส่วนหนึ่งของเขาไว้ที่นี้ ชีวิตที่แปดเปื้อนด้วย
บาปผิด มัวเมาด้วยความหลงใหลและความรักที่ผิดทำนองคลองธรรม
...พอทำได้อย่างไรหนอ? (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๙ : ๕๕๐)

จากเหตุการณ์นี้ทำให้ปาริณาต้องใช้เวลาเรียนรู้ และทำความเข้าใจได้ว่าไม่มีสิ่งใดใน
โลกสมบูรณ์แบบทุกคนล้วนมีสิ่งที่ดีงามและสิ่งที่ไม่ดีอยู่ภายในตัว แต่ก็มักจะเลือกปกปิดแต่สิ่ง
ไม่ดีเอาไว้เพื่อให้ผู้อื่นเห็นแต่ภาพที่มีความดีงามเท่านั้น สุดท้ายจึงยอมรับความผิดพลาดของ
ฉายได้และเข้าใจว่าฉายก็เป็นมนุษย์ธรรมดาที่ย่อมมีด้านดีและไม่ดีเช่นเดียวกับผู้อื่น

นอกจากนี้นวนิยายยังเป็นช่องทางสำคัญที่ปิยะพรใช้วิพากษ์วิจารณ์มโนทัศน์บาง
ประการ เช่น นวนิยายเรื่องตะวันทอแสง ที่ปิยะพรเกิดความคิดในการสร้างนวนิยายเรื่องนี้มา
จากการอ่านจดหมายฉบับหนึ่งที่ตีพิมพ์ลงในนิตยสารลลนา ที่ผู้หญิงคนหนึ่งเขียนมาปรับทุกข์
เรื่องเพราะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ ตามที่ปิยะพรได้แสดงทัศนะไว้ดังนี้

ผู้หญิงคนหนึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาชีวิตกับคุณสุวรรณณีใน
ประเด็นที่ว่าเธอได้พลาดทำเสียทีกับผู้ชายคนหนึ่ง ก็เลยตัดสินใจจะ
แต่งงานกับผู้ชายคนนั้น ที่อ่านแล้วเลยเกิดคำถามว่าทำไมผู้หญิงถึง
ตัดสินใจแบบนั้น เพราะถ้าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คนดีกระทักกับเธออย่าง
ไม่ดี แล้วจะเอาชีวิตทั้งชีวิตไปฝากไว้กับผู้ชายแบบนี้ที่ว่ามันไม่
ถูกต้อง ก็เลยจับประเด็นนี้ขึ้นมาเขียน... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๑
: ๓๔)

ปิยะพรใช้นวนิยายเรื่องตะวันทอแสงเป็นช่องทางในการวิพากษ์วิจารณ์ความคิดนี้และ
ในขณะเดียวกันก็นำเสนอความคิดของตนที่ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจเช่นนี้ผ่านความคิดของ
ตัวละครในเรื่อง ดังที่ปรากฏในนวนิยายว่า

รสชาติกับนั่งงออยู่ครู่ใหญ่ อยากจะถกเถียงชี้แจงออกไป
อย่างโจ่งใจ...ใครหนอเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ข้อนี้ขึ้นมาให้ผู้หญิง
ส่วนใหญ่ใช้ปฏิบัติ ความผิดพลาดเพียงครั้งเดียวในชีวิต จะเป็น
เครื่องตัดสินทุกสิ่งทุกอย่าง...เลือกทางเดินในชีวิตส่วนที่เหลือของ
ผู้หญิงคนหนึ่งได้เขี้ยวหรือ... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๙ : ๑๙๘)

งานเขียนของปิยะพรจึงไม่ได้เป็นเพียงหนังสือที่เล่าเรื่องราวสมมติเพื่อความสนุกสนาน แต่อย่างเดียว แต่ยังเป็นช่องทางสำคัญในการนำเสนอความคิดของปิยะพรที่มีต่อเรื่องต่างๆ ได้เป็นอย่างดีดังจะได้วิเคราะห์โดยละเอียดในบทต่อไป

๒.๕.๒ การเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องเข้าด้วยกัน

ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของนวนิยายของปิยะพร คักดีเกษมคือการเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องให้มีความเกี่ยวข้องกัน ปิยะพรต้องการให้นวนิยายของตนมีลักษณะเฉพาะตัว ประกอบกับมีผู้แนะนำให้ทดลองเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องเข้าด้วยกัน ปิยะพรจึงได้ตกลงใจที่จะสร้างนวนิยายให้มีลักษณะดังกล่าวข้างต้น แม้ว่าจะมีข้อจำกัดเรื่องเวลา มาเกี่ยวเนื่องด้วย แต่ปิยะพรก็เห็นว่าเป็นการทำลายความสามารถของผู้เขียน จึงสร้างนวนิยายให้มีความเชื่อมโยงกันโดยมีวิธีการที่หลากหลาย ตัวอย่างหนึ่งคือ ตัวละครตัวหนึ่งมีความซับซ้อนและน่าจะนำมาเขียนขยายต่อให้เข้าใจถึงที่มาที่ไปของตัวละครได้ ดังที่อธิบายไว้อย่างชัดเจนว่า

“ดิฉันไม่ได้วางแผนมาตั้งแต่เริ่ม แต่ว่าเวลาที่เขียนไป...ดิฉันได้พบตัวละครตัวนี้ ตัวที่น่าจะเขียนต่อถึงเขาได้ใช้ประโยชน์จากเขาได้ ได้พบเหตุการณ์หรือสถานที่ที่น่าจะเอามาขยายสร้างเป็นเรื่องต่อไปได้อีก นี่แหละคือจุดเริ่มต้นที่ดิฉันพบว่าตนเองน่าจะทำได้”

...ความจริงก็เคยมีนักประพันธ์ท่านอื่นๆเคยทำมา...คุณสุภัทร สวัสดิรักษ์ ก็เคยบอกว่ามีนักประพันธ์ฝรั่งเศสทำลักษณะนี้เช่นกันแต่เท่าที่ทราบยังไม่เคยมีนักเขียนคนไหนจัดให้ “ทุกเรื่อง” ที่เขียนมีการเกี่ยวโยงกันได้หมดอย่างที่ดิฉันกำลังทำ

ยิ่งเขียนมากเท่าไร ตัวละครยิ่งขยายวงกว้างไปมากเท่านั้น มันน่ากลัวต่อการทำงาน แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็ทำลาย (ปิยะพร คักดีเกษม, ๒๕๔๕ : ๘๐)

ปิยะพร คักดีเกษมสร้างนวนิยายทุกเรื่องให้มีความเกี่ยวข้องกัน แต่ในขณะที่เดียวกันนวนิยายแต่ละเรื่องก็มีความเป็นเอกภาพไม่จำเป็นต้องอ่านต่อเนื่องกัน ปิยะพรได้เชื่อมโยงนวนิยายไว้อย่างมีแผนการรองรับ หากผู้อ่านต้องการอ่านอย่างต่อเนื่องกันก็จะพบความเกี่ยวข้องกันได้อย่างชัดเจนดังที่อธิบายไว้ดังนี้

แต่การไม่ได้คิดวางแผนไว้ล่วงหน้าไม่ได้หมายความว่า
สักแต่ว่าโยงเข้าไปอย่างไรจุดหมาย ดิฉันทำอย่างมีแผนการรองรับ...

อย่างไรก็ตามถึงแม้นวนิยายของดิฉันแต่ละเรื่องจะมีตัวละคร
เกี่ยวโยงกัน แต่ทุกเรื่องก็จบสมบูรณ์ในตัวเอง ไม่มีความจำเป็นต้อง
อ่านต่อกันและไม่จำเป็นต้องเอาเรื่องมาต่อกัน ยกเว้นแต่ว่าผู้อ่านจะ
นึกสนุกที่จะทำอย่างนั้น (ปิยะพร ศักดิ์เกษม [ออนไลน์], ๒๕๕๑)

ปิยะพรสร้างนวนิยายโดยมีวิธีการเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องเข้าด้วยกัน ๒ วิธีคือ การใช้
ตัวละครร่วมกันในนวนิยายหลายเรื่อง อีกวิธีการหนึ่งคือ การใช้เหตุการณ์ ฉาก และสิ่งของ
เชื่อมโยงให้เห็นว่านวนิยายมีความเกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งแต่ละวิธีการมีความละเอียดลออแสดงให้
เห็นถึงความพิถีพิถันในการสร้างตัวละครของปิยะพรได้เป็นอย่างดี

๒.๕.๒.๑ การใช้ตัวละครร่วมกันในนวนิยายหลายเรื่อง

การกำหนดให้ตัวละครหนึ่งตัวมีบทบาทอยู่ในนวนิยายหลายเรื่องเป็นวิธีการ
หนึ่งที่ปิยะพรใช้ในการเชื่อมโยงนวนิยายเข้าด้วยกัน ดังที่ปิยะพรได้แบ่งแยกหน้าที่ของตัวละคร
ที่สร้างขึ้นเพื่อเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องไว้ทั้งหมด ๕ ลักษณะคือ ตัวละครทำหน้าที่ทบทวนหรือ
บอกเล่าเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องจากนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง ตัวละครที่มีบทบาทเด่นในเรื่องหนึ่งจากที่
ไม่เคยมีบทบาทเด่นในอีกเรื่องหนึ่ง ตัวละครที่มีลักษณะสำคัญในเรื่องหนึ่งแล้วนำมาขยาย
รายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น การสร้างตัวละครเชื่อมโยงโดยมีความสัมพันธ์แบบเครือญาติ และการ
ใช้ตัวละครชุดเดียวกันในนวนิยายหลายเรื่อง

๒.๕.๒.๑.๑ ตัวละครทำหน้าที่ทบทวนหรือบอกเล่าเหตุการณ์ที่ ต่อเนื่องจากนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง

ปิยะพรสร้างตัวละครให้ทำหน้าที่ทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน
นวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง หรือบอกเล่าเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องจากเรื่องที่จบไปแล้ว เพื่อเป็นการเล่าให้
ผู้อ่านที่ติดตามนวนิยายเรื่องอื่นๆของปิยะพรได้ทราบสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลังจากจบเรื่อง
ในขณะเดียวกันปิยะพรก็ได้ใช้ประโยชน์ต่อเนื่องจากตัวละครเหล่านี้ตามสมควร ดังที่กล่าวถึง
วิธีการเชื่อมโยงนวนิยายด้วยวิธีการนี้ไว้ความว่า

ลักษณะที่หนึ่งคือทำด้วยความคิดถึงและต้องการส่งข่าวให้
ผู้อ่านทราบว่าตัวละครที่ท่านเคยติดตามนั้นยังอยู่ดีมีสุขหรือเปล่า
เช่น การเอ่ยถึงรสา คีตา และงามสรรพไว้ในเรื่องทราพีเซียลิ่ง เป็น
ต้น แต่ก็ได้ใช้งานพวกเขาตามสมควร อย่างรสาก็ได้ใช้ในการอธิบาย
ถึงลักษณะนิสัยของพัชระ... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม [ออนไลน์], ๒๕๕๑)

ดังเช่นการกล่าวถึง "รสา" และ "ชีวิน" จากนวนิยายเรื่องตะวันทองแสง ในเรื่องทรายสีเพลิงเพื่อส่งข่าวคราวความเป็นไปของตัวละครทั้งคู่ ในขณะที่เดียวกันก็ได้ให้รสาและชีวินวิพากษ์วิจารณ์ลักษณะนิสัยของพัชระซึ่งเป็นเพื่อนสมัยเรียน ซึ่งการสร้างตัวละครเพื่อบอกเล่าความเป็นไปของตัวละครนี้ จึงทำให้นวนิยายทั้งสองเรื่องมีความเชื่อมโยงกันไปโดยปริยาย ดังที่ปิยะพรได้นำเสนอตัวละครรสาและชีวินในเรื่องทรายสีเพลิงไว้ดังนี้

พัชระมองตามเรือนร่างสูงโปร่ง ทะมัดทะแมงประเปรี้ยวที่เดินเคียงคู่กับชีวินแทรกผ่านผู้คนออกไปด้วยสีหน้ายิ้มๆ...นึกทบทวนถึงความหลังเมื่อครั้งยังเรียนหนังสือร่วมกันในชั้นมัธยมปลาย เธอผู้นี้ยังเป็นเด็กสาวรุ่นอายุน้อยที่สุดในห้อง (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๙ : ๒๐๒ - ๒๐๓)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าปิยะพรได้กำหนดให้ "พัชระ" ในเรื่องทรายสีเพลิง กล่าวถึงตัวละครหญิงที่เคยเรียนด้วยกันในชั้นมัธยม ซึ่งหมายถึง "รสา" ในเรื่องตะวันทองแสง โดยที่ปิยะพรเคยอธิบายว่ารสา ชีวิน และพัชระเคยเป็นเพื่อนกันในสมัยมัธยม และรสาก็เป็นผู้หญิงที่อายุน้อยที่สุดในชั้นเรียน นวนิยายทั้งสองเรื่องจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด นอกจากตัวละครที่กล่าวถึงข้างต้นยังมีตัวละครอีกจำนวนหนึ่งที่ปิยะพรกล่าวถึงในนวนิยายหลายเรื่องเพื่อเชื่อมโยงนวนิยายให้มีความสัมพันธ์กัน เช่น "อารดี" ที่เป็นตัวละครในเรื่อง กิ่งไม้ใบรัก และปิยะพรได้ใช้ตัวละครนี้เชื่อมโยงเนื้อหาให้มีความสัมพันธ์กับนวนิยายเรื่อง ลับแลลายเมฆ เป็นต้น

๒.๕.๒.๑.๒ ตัวละครที่สร้างให้มีบทบาทเด่นในเรื่องหนึ่งจากที่ไม่เด่นในอีกเรื่องหนึ่ง

ตัวละครที่มีบทบาทเด่นในเรื่องหนึ่งจากที่ไม่เคยมีบทบาทเด่นในอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นความจงใจนำตัวละครที่มีอยู่แต่เดิมมาขยาย เพื่อให้นวนิยายมีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน โดยที่ปิยะพรไม่จำเป็นต้องคิดค้นหรือสร้างตัวละครขึ้นมาใหม่ เพราะว่ามีตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะที่ต้องการอยู่ในเรื่องเดิมอยู่แล้ว ดังที่ปิยะพรได้อธิบายรายละเอียดโดยยกตัวอย่างตัวละครในเรื่องลับแลลายเมฆ คือ "จิรณา" มาประกอบการสร้างตัวละครในลักษณะนี้ดังนี้

ลักษณะที่สองก็คือตัวละครในเรื่องเก่านำมาใช้ได้ในเรื่องใหม่ อย่างเช่นในเรื่อง ใต้เงาตะวัน มีตัวละครที่มีบทบาทเล็ก ๆ อยู่ตัวหนึ่ง

ชื่อจิต มีอาชีพเป็นพนักงานต้อนรับในเครื่องบิน ...เมื่อมาเขียนเรื่อง
ลับแลลายเมฆ ดิฉันต้องการตัวละครฝ่ายหญิงที่เป็นสาวสมัยใหม่
ดิฉันก็เลือกใช้ตัวละครเก่าที่ชื่อจิตคนนี้ ก็ไม่อยากจะสร้างตัวละครขึ้นมา
 ใหม่ให้ซ้ำซ้อน จึงเลือกใช้ของเดิม (ปิยะพร ศักดิ์เกษม [ออนไลน์],
 ๒๕๕๑)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าปิยะพรนำเสนอตัวละครหญิงคือ “จิรณา” เป็น
 ตัวละครเด่นไว้ในเรื่องลับแลลายเมฆ ดังที่ปรากฏในนวนิยายความว่า

จิรณายืนนิ่งซึ่งอยู่โอ่ตึงใจหนึ่งก็ผลึกประตูเดินออกไปเงิบๆ
มองจากภายในร้านผีเท้าของเขอมั่นคง...ดูเหมือนมีนัยแห่งการ ‘เอา
เรื่อง’ แทรกอยู่ทุกฝั้วที่เดียว
ความวุ่นวายนั้นยุติลงเมื่อเธอปรากฏตัว...(ปิยะพร ศักดิ์เกษม
 , ๒๕๔๘ : ๒๓ - ๒๔)

จะเห็นได้ว่าปิยะพรได้นำเสนอบทบาทของจิรณาให้เป็นตัวละครเอกใน
 เรื่องดังกล่าวทั้งที่เคยได้กล่าวถึงมาบ้างเล็กน้อยแล้วในเรื่อง ใต้เงาตะวัน ดังที่ปิยะพรนำเสนอตัว
 ละครนี้อย่างสังเขปไว้ในเรื่องความว่า

“กรณี! เฮ้ มาด้วยหรือ? ทำไมจืดไม่เห็น”
 “นั่นสิ...ทำไมไม่เห็น” เขาล้อเมื่อพบว่าเป็นคนหนึ่งในบรรดา
เพื่อนสนิทร่วมกลุ่ม กินและเที่ยวด้วยกันมาตามประสาหนุ่มสาว
สมัยใหม่ที่ชมชอบการพบปะสังสรรค์กับผู้คนแปลกหน้าต่างอาชีพ
 (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๘ : ๒๖๕)

นอกจากนี้ยังมีตัวละครอีกจำนวนหนึ่งที่ปิยะพรได้สร้างให้มีบทบาท
 เด่นในนวนิยายเรื่องหนึ่งจากที่เคยถูกกล่าวถึง หรือเป็นตัวละครที่มีบทบาทไม่สำคัญมากใน
 นวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง เช่น “เก็จไพลิน” ซึ่งเป็นตัวละครที่มีบทบาทเด่นในเรื่อง วาวพลอย และ
 เป็นตัวละครที่มีบทบาทไม่สำคัญมากนักในเรื่อง ทางสายธาร บ้านร้อยดอกไม้ ลับแลลายเมฆ
 เป็นต้น ซึ่งในนวนิยายทั้ง ๓ เรื่องนี้กล่าวถึงแต่เพียงชื่อของ เก็จไพลิน และบอกถึงการกระทำ
 ของตัวละครเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ในขณะที่เรื่องวาวพลอย เก็จไพลินเป็นตัวละครที่ปิยะพรใช้
 ดำเนินเรื่องและแสดงบทบาทสำคัญ จนทำให้เห็นตัวตนของเก็จไพลินชัดเจนมากยิ่งขึ้น

๒.๕.๒.๑.๓ ตัวละครที่มีลักษณะสำคัญในเรื่องหนึ่งแล้วนำมาขยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น

ปิยะพรเชื่อมโยงนวนิยายเข้าด้วยกัน ด้วยวิธีการการนำตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อนในเรื่องหนึ่งนำมาอธิบายที่มา โดยบอกรายละเอียดอย่างชัดเจนในอีกเรื่องหนึ่ง เนื่องจากปิยะพรเห็นว่าลักษณะของตัวละครนั้นๆ มีความซับซ้อนและมีแง่มุมต่างๆที่น่าสนใจ ควรจะนำมาเสนอในนวนิยาย จึงได้สร้างเนื้อเรื่องที่เป็นที่มาของตัวละคร เพื่อให้นวนิยายมีความสมเหตุสมผล นอกจากนี้ยังได้เพิ่มเนื้อเรื่องในประเด็นอื่นๆขึ้นมาเป็นส่วนเสริมให้นวนิยายมีความหลากหลายและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ดังที่ปิยะพรได้อธิบายไว้ดังนี้

ลักษณะที่สาม เมื่อเขียนถึงตัวละครตัวหนึ่งเกิดความรู้สึกว่าคุณสมบัติของเขาลึกซึ้งและซับซ้อน เกินกว่าที่จะจบลงในเรื่องเดียว และด้วยแนวความคิดที่ดิฉันคิดว่า คนเรานั้นต้องมีหลายแง่และหลายมุม สุดท้ายเราจะพลิกแง่ใจและมุมไหนให้ใครมอง...
(ปิยะพร ศักดิ์เกษม [ออนไลน์], ๒๕๕๑)

“นำโชค” เป็นตัวละครชายที่ปรากฏในนวนิยายถึง ๒ เรื่องด้วยกัน ได้แก่ เรื่อง ระเบิดดาว และ ดอกไม้ในป่าหนาว เนื่องจากปิยะพรเห็นว่า มีลักษณะซับซ้อนและน่าจะนำไปอธิบายลักษณะเพิ่มเติมไว้ในนวนิยายเรื่องอื่นๆได้อีก ดังที่ปรากฏเป็นบทบาทของ “นำโชค” ในเรื่องระเบิดดาว ที่เป็นผู้ชายที่มีลักษณะขวางโลก พุดจาที่ยวน แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นผู้ที่มีจิตใจดีงาม ดังที่ปรากฏในเรื่องระเบิดดาวดังนี้

โชคเป็นเช่นนี้เอง...ภายนอกดูเหมือนคนเหลวไหล ไม่เอาถ่าน หากภายในนั้นมีข้อคิดที่เฉียบแหลม มีดวงตาที่เฉียบคม ซุกซ่อนอยู่ภายใต้วาจายีวนยอกย้อนนั้น (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๙ : ๒๔๑)

ปิยะพรเห็นว่านำโชคเป็นผู้ที่มีลักษณะนิสัยที่แปลกประหลาดจึงเป็นตัวละครที่น่าจะประสบเหตุบางประการในชีวิต ทำให้เป็นผู้ที่พฤติกรรมแปลก จึงนำเสนอเรื่องราวของนำโชคเมื่อครั้งวัยรุ่นที่เคยทำเรื่องผิดพลาด จนทำให้ชีวิตพลิกจากนักเรียนเตรียมแพทย์กลายเป็นชาวไร่ธรรมดาในเรื่องดอกไม้ในป่าหนาว ปิยะพรได้นำเสนอบทบาทของนำโชคไว้ในนวนิยายความว่า

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นก็เหมือนกับเรือร่างของเขาว่าง
กลวง...พลังความรัก ความหวัง ความสดใสของวัย ซึ่งควรจะพัฒนา
ไปกับชีวิตแห่งเหือดเลือนหาย

เขาถูกผลักไปเป็นคนบาป ร่วงหล่นลึกลงสู่หุบเหว คลุกกับ
โคลนตม จมดิ่งในความชั่วช้าเสเพลเสียนานกว่าจะกู้ตัวเองกลับคืน

ที่ว่าเขากลับคืนมาเป็นคนใหม่ คนที่ซิดซาซิงซังสังคม หมด
ความทะเยอทะยานในชีวิต...ชีวิตและอนาคตของโชคคนเดิมดับลงนับ
แต่วาระนั้น (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๙ : ๑๐๖)

นอกจากนี้ยังมีตัวละครอีกตัวหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษคือมีบทบาท
เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์และหน้าที่ของตัวละครในแต่ละเรื่อง คือ “พัทธ์” ซึ่งเป็นตัว
ละครที่ปรากฏครั้งแรกในเรื่องไต้ร่มไม้เลื้อย ลักษณะนิสัยและบทบาทของพัทธ์มีความซับซ้อน
และหลากหลาย จะเห็นว่าพัทธ์มีพฤติกรรมในเรื่องไต้ร่มไม้เลื้อย เรือนศิรา บัลลังก์แสงเดือนใน
ด้านดี แต่ในนวนิยายเรื่อง ดอกไม้ในป่าหนาว พัทธ์ก็ได้แสดงแง่มุมที่ไม่ดีออกมาอย่างชัดเจน
แสดงให้เห็นว่าการกล่าวถึงตัวละครในนวนิยายหลายเรื่องในแง่มุมที่หลากหลาย ทำให้ตัวละคร
มีความสมจริงมากยิ่งขึ้น

๒.๕.๒.๔ การสร้างตัวละครเชื่อมโยงโดยมีความสัมพันธ์แบบ เครือญาติ

ปิยะพร ศักดิ์เกษมเชื่อมโยงนวนิยายโดยการสร้างตัวละครในนวนิยาย
หลายเรื่องให้มีความสัมพันธ์แบบเครือญาติ โดยตัวละครในเรื่องหนึ่งอาจเป็นบรรพบุรุษ หรือ
เป็นญาติพี่น้องของตัวละครในเรื่องอื่นๆได้ ทำให้นวนิยายหลายเรื่องมีความต่อเนื่องกัน

ดังเช่น ปิยะพรสร้างให้ตัวละครในเรื่อง รากนครา คือ “สุขวงศ์” เป็นพ่อ
ของ “ไศลรัตน์” ในเรื่อง สะพานแสงคำ และ “ไศลรัตน์” ซึ่งมีภรรยาชื่อ “คำประพาพ” ก็ยังเป็น
บรรพบุรุษของ “ศิริน” ในเรื่องไต้ร่มไม้เลื้อย นอกจากนี้ “ศิริน” ยังเป็นพ่อของตัวละครหญิง ๒
ตัวคือ “พิมลพัทธ์” ในเรื่องเรือนศิรา และ “จารวีร์” ในเรื่อง ในปวงมนตรา อีกด้วย ดังจะเห็นได้
จากบทสนทนาของพิมลพัทธ์ในเรื่องสะพานแสงคำที่สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครทั้ง ๕
เรื่องนี้ไว้ความว่า

“ส่วนครึ่งหลังตกทอดลงมาตามลำดับสู่ลูกหลานของเจ้าคำ
ประพาพ...มาถึงรุ่นคุณปู่ศักราชกับคุณย่าศิรา แล้วก็ถึงคุณริน...คุณ
ศิริน...”

“คุณรินยกสิทธิในคัมฉัตรคำให้จารวีร์น้องสาวของฉันทน์เป็นลูกสาวคนเล็กของท่านค่ะ...” (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๐ : ๖๙)

แม้ว่านวนิยายในแต่ละเรื่องจะดำเนินเรื่องในเวลาที่แตกต่างกันทั้งหมดก็ตาม แต่การมีความสัมพันธ์กันเครือญาติของตัวละครในแต่ละเรื่อง ก็สามารถทำให้นวนิยายมีความเชื่อมโยงกันอย่างเห็นได้ชัด

๒.๕.๒.๕ การใช้ตัวละครชุดเดียวกันในนวนิยายหลายเรื่อง

วิธีการเชื่อมโยงนวนิยายอีกวิธีการหนึ่งคือ การใช้ตัวละครชุดเดียวกันในนวนิยายหลายเรื่อง กล่าวคือ ปิยะพรใช้ตัวละครกลุ่มหนึ่งที่เคยนำเสนอไปแล้วในนวนิยายเรื่องอื่น มาใช้ในการดำเนินเรื่องของนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง โดยนำเสนอเรื่องราวในประเด็นที่แตกต่างกันและใช้ตัวละครเอกในกลุ่มเดียวกันที่ไม่ซ้ำกับในเรื่องที่เคยนำเสนอไปแล้ว

ดังที่ปรากฏเป็นการสร้างตัวละครในครอบครัวชาวจีนขนาดใหญ่คือ “ตระกูลเชียวอิสราชัย” ที่ปิยะพรได้ใช้สมาชิกของตระกูลนี้เป็นตัวละคร ทั้งตัวละครหลักและตัวละครรองในนวนิยายหลายเรื่อง ตั้งแต่เรื่อง ทางสายธาร ซึ่งปิยะพรได้นำเสนอเรื่องราวของทายาทรุ่นที่สองของตระกูล เพื่อเป็นการวางแนวทางในนวนิยายเรื่องอื่นๆที่ใช้ตัวละครในตระกูลนี้สืบต่อไป ดังที่ปรากฏเป็นตัวละครในเรื่องดังนี้

จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ภาพที่อดขยายใหญ่แหวนอยู่ในห้องโถงหน้าก็คือภาพเจ้าสัวกำจรแวดล้อมด้วยลูกชายทั้งห้า คือ คุณเจมส์ คุณเกริก คุณเกียรติ คุณเกรียง และคุณไกร แถมด้วยคุณกมลลาสน์ผู้ถูกกำหนดให้นั่งอยู่ตรงกลาง มีวิรุงรองยิ้มแบ้นคูกเข่าอยู่ข้างกาย (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๐ : ๒๔)

ตัวละครดังกล่าวข้างต้นยังคงมีบทบาทอยู่ในนวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับคนในตระกูลนี้อีก ๔ เรื่อง ได้แก่ ใต้เงาตะวัน ลับแลลายเมฆ บ้านร้อยดอกไม้ และ วาวพลอย แต่ในนวนิยายทั้ง ๔ เรื่องนี้กล่าวถึงตัวละครในรุ่นที่ ๓ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งตัวละครในนวนิยายทั้ง ๔ เรื่องนี้ใช้ตัวละครชุดเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด จะเห็นได้จากการรวมกลุ่มสังสรรค์ระหว่างญาติและเพื่อนที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง ๔ เรื่องนี้ทุกเรื่องความว่า

ความมีไมตรีจิตของทุกคนที่นั่งอยู่ รวมกับการที่นภนภางค์เองก็ได้รู้จักกับภรณ์และปาริณาอยู่แล้ว ทำให้หญิงสาวไม่ประหม่ากับเพื่อนกลุ่มใหม่ แม้จะรู้ว่าตนเองมีวัยวุฒิน้อยที่สุดในที่นั้น...

“เสาร์หน้า อิ้น จืด กับรีน่าตกลงกันว่าจะไม่ไปเล่นกอล์ฟกับพวกผู้ชายหรอก...แต่เจอกับหนูเล็กเขาคงจะไป...ฟ้าละจ๊ะ...จะไปเที่ยวกับพวกเราหรือไปตีกอล์ฟ” สาลินีถาม (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๘ : ๓๖)

จากการใช้ตัวละครในกลุ่มเดียวกันกันนี้ จะเห็นได้ว่าปิยะพรมีวิธีการนำเสนอนวนิยายที่สนุกสนาน และมีวิธีการสร้างให้ตัวละครเชื่อมโยงกันอย่างแนบเนียนและน่าสนใจ นวนิยายของปิยะพรที่มีความเชื่อมโยงกันในลักษณะนี้ทำให้ผู้อ่านที่ชื่นชอบตัวละครในนวนิยายทั้ง ๔ เรื่องได้ทราบถึงความเป็นไปของตัวละครหลังจากจบนวนิยายได้อีกด้วย

จะเห็นได้ว่าการเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องเข้าด้วยกันของปิยะพรมีความลึกซึ้งและมีกลวิธีที่หลากหลาย แต่อุปสรรคที่สำคัญอย่างหนึ่งของการเชื่อมโยงนวนิยายเข้าด้วยกันคือการกำหนดเวลาให้ถูกต้องและสมจริง ปิยะพรจึงได้แสดงให้เห็นถึงความพิถีพิถันในการสร้างนวนิยายคือการตรวจสอบเวลาอย่างละเอียดลออเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด จนทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน ดังที่อธิบายไว้ว่า

การโยงทุกครั้งไม่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า สุดแต่จะไปสะดุดที่บทบาทและบุคลิกของใคร....เพียงแต่การโยงทุกครั้งต้องคิดตรวจสอบช่วงเวลาในเรื่องแต่ละเรื่องให้สอดคล้องถูกต้องที่สุด (ปิยะพร ศักดิ์เกษม [ออนไลน์], ๒๕๕๑)

การเชื่อมโยงตัวละครของปิยะพรที่นำเสนอทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นลักษณะการเชื่อมโยงนวนิยายของปิยะพร พบว่าปิยะพรนิยมที่จะสร้างตัวละครเป็นกลุ่ม สามารถแบ่งแยกนวนิยายออกเป็นชุดได้ทั้งหมด ๔ ชุด โดยนวนิยายแต่ละชุดจะใช้ตัวละครร่วมกัน และแต่ละชุดก็จะมีตัวละครบางตัวที่มีความเกี่ยวพันกับตัวละครในชุดอื่นๆ อีกด้วย ดังที่ผู้วิจัยจะได้นำเสนอความสัมพันธ์ของตัวละครในรูปแบบตารางดังนี้

ตารางที่ ๑ การเชื่อมโยงชุดนวนิยายด้วยตัวละคร

กลุ่มที่ ๑ ตัวละครเชื่อมโยงด้วยความสัมพันธ์ของเพื่อนและเครือญาติทั่วไป

ตะวันทองแสง	ระบำดาว	ทรายสีเพลิง	ดอกไม้ในป่าหนาว	กิ่งไม้ใบรัก
รสา ชีวิติน พัชระ	นำโชค งามสรรพ คีตา	รสา พัชระ งามสรรพ คีตา บุรี*	นำโชค เหน็ดเหนื่อย* พัทธ์* คีติ*	คีตา สาลินี*

กลุ่มที่ ๓ ตัวละครเชื่อมโยงด้วยความสัมพันธ์ของตระกูลเชษฐอิสราชัย

ทางสายธาร	ใต้เงาตะวัน	บ้านร้อยดอกไม้	ลับแลลายเมฆ	วาวพลอย
กมลასน์ เหน็ดเหนื่อย* เกริก เกียรติ เกรียง ไกร	กมลასน์ เกริก เกียรติ เกรียง ไกร กรณ์ จิรณา	กมลასน์ กอบบุญ เกื้อคุณ	กมลასน์ จิรณา เกื้อคุณ สาลินี*	กมลასน์ เกริก กรณ์ กอบบุญ เกื้อคุณ สาลินี*

กลุ่มที่ ๒ ตัวละครเชื่อมโยงด้วยความสัมพันธ์เครือญาติของรัฐทางภาคเหนือ

รากนครา	สะพานแสงคำ	ไต้ร่ม ไม้เลื้อย	เรือนศิรา	ในบ่วง มนตรา	บัลลังก์ แสงเดือน
ศุขวงศ์ ไศลรัตน์ หน่อเมือง จักรคำ	ศุขวงศ์ ไศลรัตน์ จักรคำ พิมลพัทธ์ เอริก (อริน)	พิมลพัทธ์ เอริก (อริน) ศิขริน เจนจारी อรพิม พัทธ์* ดอน กิล คีติ* มัลย์	พิมลพัทธ์ เอริก (อริน) ศิขริน เจนจारी พัทธ์* คีติ* มัลย์ จารวี	หน่อเมือง พิมลพัทธ์ เอริก (อริน) พัทธ์* ดอน กิล จารวี บุรี*	พัทธ์* มัลย์

กลุ่มที่ ๔ ตัวละครเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์จังหวัดชลบุรี

ในวารวัน	ตะวันเบิกฟ้า
วัน นิล ไพลิน คุณอิน เทวี คุณหญิงอี่ ปริก จาด	วัน นิล ไพลิน คุณอิน เทวี คุณหญิงอี่ ปริก จาด

* ตัวละครในตารางนี้จะเลือกเฉพาะตัวละครที่มีบทบาทเชื่อมโยงกับตัวละครอื่นเท่านั้น

จากนวนิยายทั้งหมดที่นำเสนอข้างต้นจะเห็นได้ว่าการสร้างตัวละครของปิยะพรจะมี
ความเชื่อมโยงกันทุกเรื่อง

การเชื่อมโยงตัวละครของปิยะพรเป็นไปอย่างซับซ้อน แต่ก็เป็นที่น่าสนใจ ถือเป็นเสน่ห์
อย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านสนใจและติดตามนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมเป็นอันมาก โดยมี
ผู้สนใจนวนิยายที่ใช้นามแฝงว่า “วัสส์” จัดทำแผนผังตัวละครแล้วนำออกเผยแพร่ทาง
อินเทอร์เน็ต จนเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มผู้ติดตามผลงานของปิยะพร ซึ่งผู้วิจัยได้นำ
แผนผังดังกล่าวมาปรับปรุงเพื่อชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของนวนิยายทุกเรื่องของปิยะพร
ดังต่อไปนี้

แผนผังตัวละครนี้ทำให้ผู้อ่านพอจะเข้าใจถึงความสัมพันธ์ตัวละครในนวนิยายได้ระดับหนึ่ง ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นได้ว่านวนิยายของปิยะพรมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีเสน่ห์และน่าสนใจเป็นอันมาก

จะเห็นได้ว่าการเชื่อมโยงนวนิยายของปิยะพรมีวิธีการที่หลากหลาย ทำให้นวนิยายทุกเรื่องของปิยะพรผนวกเข้าด้วยกัน แม้ว่านวนิยายแต่ละเรื่องจะมีเหตุการณ์ร่วมกันหรือมีตัวละครตัวเดียวกัน แต่นวนิยายของปิยะพรแต่ละเรื่องก็มีความเป็นเอกภาพ ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวในแต่ละเรื่องได้โดยไม่ต้องอ่านเรื่องอื่นๆ ประกอบกัน และแม้ว่าจะมีการใช้ตัวละครร่วมกันในนวนิยายหลายเรื่อง แต่ก็ไม่ได้ทำให้เสน่ห์ของนวนิยายลดน้อยลง การใช้ตัวละครร่วมกันนี้กลับทำให้ผู้อ่านชื่นชมและติดตาม เนื่องจากจะได้ทราบถึงความเป็นอยู่ของตัวละครที่ชื่นชอบหรือในบางครั้งอาจจะได้เห็นแง่มุมอื่นที่ไม่เคยได้พบในนวนิยายเรื่องอื่นๆ

๒.๕.๒.๒ การใช้เหตุการณ์ จาก และสิ่งของเชื่อมโยงให้เห็นว่านวนิยายมีความเกี่ยวเนื่องกัน

วิธีการนี้ปิยะพรใช้ในการเชื่อมโยงนวนิยายไม่มากนัก แต่ก็สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความต่อเนื่องเชื่อมโยงของนวนิยายทั้งหมดได้เป็นอย่างดี

การใช้เหตุการณ์ร่วมกันเป็นกลวิธีหนึ่งของปิยะพรที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่าขณะนี้ นวนิยายกำลังดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงเวลาเดียวกันกับเนื้อเรื่องของนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง และนวนิยายของทั้งสองเรื่องมีความต่อเนื่องหรือเชื่อมโยงกัน เช่น การสร้างให้ตัวละครตัวหนึ่งในนวนิยายเรื่อง ทางสายธาร คือ “ไกร” ประสบปัญหาทางธุรกิจ

... ในสภาวะเช่นนี้ดูเหมือนจะมีแต่ทางตัน... เขาคงจนตรอกเสียแล้วเมื่อมองซ้ายก็พบแต่ดอกเบ็ญกำลังเบ่งบาน... (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๔๐ : ๑๗๙)

ในขณะที่เดียวกันกับ “เกรียง” ซึ่งเป็นพี่ชายของไกร เป็นตัวละครในเรื่องได้เงาตะวันประสบปัญหาครอบครัวแล้วต้องการความช่วยเหลือ จึงคิดถึงผู้ที่สามารถมาช่วยแก้ไขปัญหานั้น แล้วปิยะพรได้กำหนดให้ เกรียง นึกถึงน้องชายที่กำลังประสบปัญหาทางธุรกิจไม่สามารถให้ความช่วยเหลือตนได้ ปิยะพรเลือกใช้เหตุการณ์นี้เชื่อมโยงนวนิยายทั้งสองเรื่อง ดังนี้

ส่วนไกรน้องชายคนเล็กของเขานั้น...กำลังหมกมุ่นอยู่กับปัญหาทางธุรกิจ ...เมื่องานของเขาต้องสะดุดหยุดลงพร้อมๆกับ

ดอกเบ็ญที่พากันงอกงามยิ่งกว่าดอกเห็ดในหน้าฝน (ปิยะพร ศักดิ์เกษม, ๒๕๕๙ : ๓๐๙)

นอกจากการเชื่อมโยงโดยเหตุการณ์แล้ว ปิยะพรยังได้ใช้สิ่งของและสถานที่ในการเชื่อมโยงนวนิยายให้ทราบว่ามีความต่อเนื่องกันด้วย ซึ่งวิธีการนี้พบในนวนิยายที่ต่อเนื่องกันเป็นชุด คือ เรื่อง รากนครา ใต้ร่มไม้เลื้อย เรือนศิรา ในवंมณฑราและสะพานแสงคำ ซึ่งใช้สถานที่ได้แก่ เรือนทรงไทยล้านนาที่มีชื่อว่า เรือนศิรา และ เจดีย์สี่ขาวบนลานหน้าผาที่เรียกว่า ภูเขาเมือง เป็นสถานที่ทำให้ตัวละครในนวนิยายทั้ง ๕ เรื่องนี้ให้ความสำคัญ แม้ว่าในแต่ละเรื่องจะดำเนินเรื่องในเวลาที่แตกต่างกันทั้งหมดก็ตาม ซึ่งทำให้เห็นว่ามีความต่อเนื่องและความเกี่ยวพันกันฉันท์เครือญาติของตัวละครทั้งหมด

นอกจากนี้ยังมีสิ่งของที่ปิยะพรวางแผนเพื่อใช้สำหรับการเชื่อมโยงนวนิยาย โดยที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายชุดนี้เช่นเดียวกันคือ ผ้าจีน และเครื่องประดับ ซึ่งทำให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละครได้อย่างชัดเจนอีกทางหนึ่ง ดังที่ปิยะพรอธิบายไว้อย่างละเอียดว่า

ตอนที่เริ่มเขียนเรื่องเรือนศิรา ดิฉันก็ยังไม่ได้ “วางแผน” ว่าจะเขียนเรื่องรากนคราต่อจนกระทั่งได้อธิบายถึงความซับซ้อนยิ่งใหญ่ของตระกูล ศุภิระ ของศิรินามากเข้าจึงได้คิดว่า ตระกูลใหญ่นี้ น่ามีเรื่องราวบางอย่างแอบแฝง และเราสามารถเล่าได้อย่างยืดยาว อีกเรื่อง ดิฉันจึงเขียนขึ้นใหม่บักเป็นรูปแมลงปอให้พิมพ์ลง เขียนฉากเจดีย์สี่ขาวในดงไม้สีชมพูทิ้งไว้ เพื่อรองรับเรื่อง “รากนครา” นี้คือที่มาของความต่อเนื่องในนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้ (ปิยะพร ศักดิ์เกษม [ออนไลน์], ๒๕๕๑)

การเชื่อมโยงนวนิยายนี้เป็นถือเป็นลักษณะพิเศษไม่ซ้ำงานเขียนของนักเขียนอื่น นอกจากนี้การเชื่อมโยงนวนิยายนี้ทำให้นวนิยายมีหลากหลายมิติ มีหลายแง่มุมและทำให้นวนิยายมีความสมเหตุสมผลและสมจริงแล้ว ยังเป็นส่วนสำคัญยิ่งที่ทำให้ผู้อ่านประทับใจในนวนิยายของปิยะพรเป็นอันมาก

ปิยะพร ศักดิ์เกษมเป็นนักเขียนที่มีพื้นฐานการเขียนมาจากการเป็นนักอ่านซึ่งทำให้การสร้างงานของปิยะพรนั้นส่วนหนึ่งมาจากประสบการณ์การอ่าน ผนวกกับพื้นฐานความรู้และมีความสนใจในรายละเอียดต่างๆรอบตัว จึงสามารถนำความคิดและประสบการณ์ของตนมาถ่ายทอดเป็นนวนิยาย ผลงานนวนิยายของปิยะพรมีแนวการเขียนที่หลากหลายทั้งนวนิยายรัก

นวนิยายชีวิตครอบครัว นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายลึกลับสยองขวัญและนวนิยายแสดง
ข้อคิดหรือปัญหา ซึ่งความหลากหลายของนวนิยายนี้เป็นเครื่องยืนยันความสามารถในด้านการ
สร้างวรรณกรรมของปิยะพรที่น่าสนใจ

นอกจากนี้ความสนใจสิ่งรอบตัวก็ทำให้ปิยะพรนำเสนองานที่มีลักษณะสมจริง สม
เหตุผลและน่าเชื่อถือ อีกทั้งวิธีการสร้างนวนิยายบางวิธี เช่น การเชื่อมโยงนวนิยายทุกเรื่องเข้า
ด้วยกันยังส่งเสริมให้นวนิยายของปิยะพรมีแง่มุมที่หลากหลาย มีมิติและลึกซึ้งใกล้เคียงกับชีวิต
จริงของมนุษย์

จากการเขียนนวนิยายของปิยะพรที่เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ได้ลงตีพิมพ์ครั้งแรกที่นิตยสารสกุล
ไทย ซึ่งทำให้ปิยะพรเป็นนักเขียนที่มีผู้ให้ความสนใจและติดตามผลงานตลอดมา จนกระทั่ง
สร้างนวนิยายที่มีคุณภาพปีละเรื่อง และปิยะพรได้ใช้นวนิยายเป็นช่องทางในการนำเสนอ
ทรรศนะบางประการของตนมาโดยตลอด รวมถึงทรรศนะเกี่ยวกับผู้หญิงและปัญหาสังคมที่
เกี่ยวข้องกับผู้หญิง ปิยะพรจึงใช้นวนิยายในการแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์และถ่ายทอด
ความรู้ให้กับผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ซึ่งสิ่งที่ปิยะพรนั้นนำมาวิพากษ์วิจารณ์นั้นมีทั้งที่เป็นปัญหา
สังคม มโนทัศน์และประเด็นต่างๆที่น่าสนใจเป็นอันมาก และสมควรแก่การใช้ศึกษาเพื่อชี้ให้เห็น
คุณค่าที่มีต่อวงการวรรณกรรมไทยและสังคมต่อไป